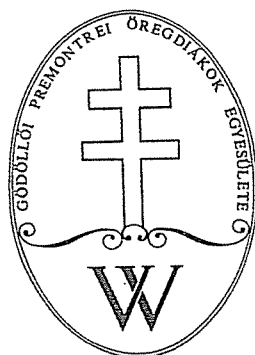

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK
EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2007.

II. félév

"Dübörgőn alattunk a föld is megrendül..."

Bevezető gondolataimhoz címként az 1938-ban, egy akkori diák által írt alábbi vers egyik sorát választottam. Bizony napjainkban is mozog a föld alattunk. Azt gondoltuk, hogy a politikai fordulat után demokrácia köszönt ránk, de sajnos híjával vagyunk a demokráciának. Abban reménykedünk, hogy a politikai hatalom jó irányba változik, és népünk szenvedései szűnni fognak.

Adjon az Isten erőt a baj elviselésére és fordítsa jóra sorsunkat!

*Eördög László Benedek O. Praem.
a Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület elnöke*

Magyar karácsony (megjelent a *Fehéren és Kéken* 1938 karácsonyi számában)

Téli szellők járnak a bús magyar égen,
Beborult a mennybolt fölöttünk már régen,
Hópehely hulldogál a barna göröngyre,
Ráborítja leplét a fagykemény rögre.

Karácsonyi angyal átsuhan a tájon,
Düledező viskón, fényes palotákon.
Átsuhan az egész széttépett országon –
Karácsonyi angyal szép égi batáron.

Behavazott erdők jajongva susognak,
Jeges, fagyott mezők sikoltva zokognak,
Kín lángok lobognak a hegyek vad ormán,
Síró szelek zúgnak ledőlt várak tornyán.

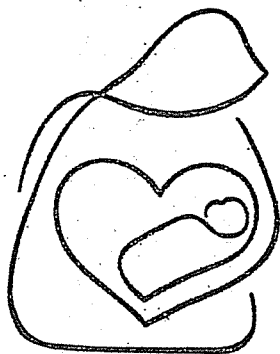
Rozzant házak felett vad orkánok sírnak,
Halottja felébred rég beomlott sírnak.
Dübörgőn alattunk a föld is megrendül,
Folyók zavart vize gátaikon kilendül.

Szegényes kunyhóból, fényes palotából
Véres könny száll égnek az egész
országból!

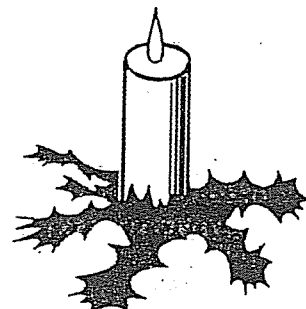
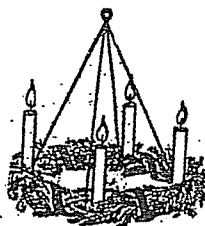
Karácsonyi angyal átsuhan az égen,
A fájón-zokogó bús magyar vidéken.

S csendesedik, halkul a szelek zúgása,
Enyhül erdők, mezők fájó zokogása,
Béke száll az égből minden sajtó szívbe:
Karácsonyi Jézus hozzánk jött a földre.

Endrey Antal VII. osztályos tanuló

Advent

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és boldog újévet kívánunk

Tisztelt Perjel úr, Elnök úr, kedves öregdiáktársak és minden kedves jelenlévő,
szeretetteljes üdvözetet küldünk Kassáról! (Felolvasta Polcz Iván főtitkár)

Tartalmas évet teljesítettünk a tavalyi találkozó óta, melynek főpontjai már mindenki számára ismertek: Salkaházi Sára testvér boldoggá avatása és a II. Rákóczi Ferenc ünnepsorozat.

Most röviden egy nagyon öröndetes és értékes dologról lesz szó - örültem volna, ha mindezt személyesen mondhattam volna el - de így is Iván barátom tolmácsolása által nagyjelentőségű dologról tudunk beszámolni.

A mi kedves fiatal Joachim atyánk nagy kedvet kapott a történelmi munkákhoz, nagytekintélyű tanáraink példáját követve. Így ment le a templom alatti kriptákba, az elzárt mellékhelyiségekbe, a toronyba stb. kutatni.

Egy vasárnap megkért engem, feleségemet, Erzsikét és leányunkat, hogy a szentmise után mennénk be hozzá a sekrestyébe, mutatni szeretne valamit. Tudniillik egy sötét, eldugott folyosón talált egy hatalmas, de rozoga, pókhálós, piszkos szekrényt. Volt mersze kinyitni és talált is valamiféle rudakat, az egyiket papírral körütekerték, és szögecsekkel erősítették. Levéve a papírost a legnagyobb meglepetésünkre előkerült dr. Stuhlmann Patrik a gödöllői gimnázium igazgatója sajátkezü aláírásával az az eredeti okmány, melynek szövegét az igazgató úr akkor mondta el, amikor 1926. május 23-án Cesare Orsenigo pápai nuncius fogadásakor átadta a Kassáról átmenekített zászlót a gödöllői gimnáziumnak. S a rúd az eredeti zászló rúdja, amelyet elveszettnek hittünk, és íme, ha a szövetrész nem is, de a rúd megkerült! A zászló 1896-ban készült a Millennium ünnepére, tehát 111 éves. A kassai főgimnázium zászlója volt és az első világháború után Stuhlmann Patrik hozta át Gödöllőre, így lett a gödöllői gimnázium zászlaja. 1938-ban aztán 50 cserkész - lehet, hogy valaki még él is közülük - visszahozta Kassára és újra a gimnázium zászlaja lett. Ugyanakkor kaptunk a Szent István társulattól is egy új zászlót, melyet - mivel az ősi már nagyon megviselt állapotban volt - 1942-ben avattak fel hivatalos zászlóvá. És íme, ennek az elveszettnek hitt zászlónak a rúdja is megkerült.

Ezek után nekiálltunk rendbe hozni, szépen szólva "kipucolni, glancolni" a rudakat, és ami a legfőbb megszerezni hozzájuk a bizonyító adatokat. Nem is beszéltünk ezekről jóformán mostanáig, addig, míg minden hiteles adatot fel nem kutattunk. De hál' Istennek sikerült, csináltunk mindenről részletes dokumentációt, melynek egy példányát a kassai öregdiák-találkozó után el fogunk Nektek ide Gödöllőre juttatni, hiszen közös kincsről van szó. A kassai találkozókon fogjuk bemutatni a mi öregdiákjainknak is, Joachim atya fog tartani beszámolót és bemutatja a többi fellelt tárgyat is, pl. a mostani templomjavítási munkálatok során a padok alatt talált 1696-ból, XVIII. és XIX. századból származó érméket, és sok minden mást, melyet röviden leírni nem lehet, de van közöttük diáksapka címer, diaposzítívok, sőt kitömött menyétke is, valószínű régi szertári darabok.

A második újabb zászlóról annyit, hogy a csúcs díszítésében ott van a jászóvári prépostságnak az a címere, amely itt van a kápolnában a szószék faragott díszeként: a jászói, nagyváradai és leleszi címer.

Találkozóink műsorában megemlékezünk még Szt. Imre 1000 éves Szt. Erzsébet 800 éves évfordulójáról, Kisdy Benedek egri püspök, Baróti Szabó Dávid és Bubits Zsigmond kassai püspök jubileumáról, valamint dr. Buczkó Emil igazgató úrról, aki 1917-ben megalapította a kassai cserkészteet.

Ünnepi műsorunkat a premontrei templomban fogjuk megtartani, ott, ahol 111 évvel ezelőtt felavatták az ősi zászlót. A 46-ik zsoltár így ír: ".....mert Istené a földön minden zászló, Ő a legfőlségesebb.....".

Szeretettel kívánjuk itt mindenkinek az Ő áldását, segítségét!

Czima György kassai premontrei öregdiák

Beszámoló a Szent Norbert ünnepéről és a közgyűlésről

Az ünnepi szentmisét Ullmann Péter perjel celebrálta, a szentbeszédet Eördög László, az Egyesület elnöke mondta. Utána átmertünk a gimnázium aulájába. Itt Polcz Iván főtitkár felkérte Kovács Béla Kolos tanár urat az elnöklésre. Lingauer Péter, a jelölőbizottság elnöke megállapította, hogy nincs meg a határozatképességhez szükséges létszám, ezért szünetet tartottunk. Kovács Béla elnök szólt gödöllői diák- és tanáremlékeiről, majd a főtitkár beszámolt az elmúlt évek történéseiről. A társegyesületek (Kassa, Nagyvárad, Budafok) és a jubiláló évfolyamok (1932, 1937, 1942, 1947, 1952, 2002) képviselőinek beszámolóit is hallhattuk. Ezeket a következő oldalakon ismertettük.

Az újbóli közgyűlés elején Lingauer Péter ismertette a jelölőbizottság javaslatait és bemutatta a jelölteket, akiket a szavazólapokon is feltüntettünk. Velük kapcsolatban kérdés illetve módosítási javaslat nem lévén, következett a szavazatszámolás. A számlálást a jelölőbizottság tagjai végezték. Ennek eredményét Lingauer Péter ismertette. E szerint a közgyűlés a javasolt vezetőséget nagy többséggel elfogadta. Eördög László elnök mondta a zárszót és meghívta a résztvevőket az ugyanitt tálalt ebédre. Az elnökség alakuló ülését még az ebéd előtt megtartotta. A megválasztott elnökség tisztségeinek személyre szóló kialakítását az őszi vezetőségi ülésre halasztotta. Ezen a juniorok két további, elsősorban nőtagnak az elnökségbe való meghívására tesznek javaslatot.

Az ebéd nagyon jó hangulatú volt, talán bensőségesebb, mint a korábbi években, amikor az egyetem étkezőjébe mentünk át. Ebéd után koszorút helyeztünk el Fényi Ottó sírján.

Az Egyesület vezetősége és egyéb tisztségviselői

Az őszi vezetőségi ülésen megtörtént a tisztségek kialakítása és a két juniorral történő bővítés. Ennek eredményeként tesszük közzé a névsort. A meghívott elnökségi tagok alapszabály-módosítás után az elnökség rendes tagjai közé fognak tartozni.

Elnökség tagjai:

Eördög László elnök (O.Praem)
Dr. Polcz Iván alelnök (1950)
Várady-Brenner András főtitkár (1950)
Ángyán Péter (2001/A)
Bajnóczi Gergely (2002/B)
Bese Gergő Péter (2002/A)
Flettner Gyula (1951)
Mayer László (1945)
Dr. Sándor István Zoltán (2000/B)
Szakmány Csaba (2005/A)
Tóth Tibor (2001/B)

Tiszteletbeli elnökségi tag:

Bene Sándor

Meghívott elnökségi tagok:

Farkas Alexandra (2006/A)
Krajcs Judit (2005/A)

Ellenőrző Bizottság tagjai:

Lingauer Péter (1943)
Dr. Csongorádi Anita (2000/B)
Erdélyi Zsuzsanna (2003/A)

Alapítvány elnöke:

Fejéregyházi Sándor (1944)

A Választmány eddigi tagjai (az előbbieken kívül):

Mező Péter (1932)
Huszár Ottó (1940)
Barkóczy László (1942)
Dr. Praznovszky Márta (1946)
Dr. Kecskeméti Miklós (1947)
Krupa József (1948)
Dr. Vámos János (1949)
Jelinek Tamás (1951)
Dr. Varga István (1952)
Dr. Jakab István (jogtanácsos)
Paulusz Ede (Kassa)
Bedő András (2000/A)
Illés Gábor (2001/B)
Gossler Károly (2003/B)
Bárdy Péter (2004/A)
Bazsik Ádám (2004/B)
Farkas Kristóf Vince (2005/B)
Chmelik Gábor (2006/B)
Hevesi Nóra (2007/A)
Ö. Kovács Márton (2007/B)

Néhány szó a '32-es évfolyamról. (Mező Péter beszámolója)

Engedjétek meg, hogy mielőtt a '32-es évfolyam még élő tagjairól beszámoljak, néhány szót szóljak erről az évfolyamról. Köztudott, hogy a Gödöllői Premontrei Gimnáziumban 1924-ben kezdődött meg a tanítás, de mindössze két évfolyamon két bentlakó és két bejáró osztályban. Mégis már ebben a tanévben a konviktorok, bejárók és magántanulók összlétszáma meghaladta a 200-at. A későbbi konvikтусi épületrész azonban ekkor még nem készült el, a mintegy 40 bennlakót későbbi tantermekben helyezték el.

Az 1932-ben érettségizett évfolyam volt az első, amelyik mind a nyolc tanévet Gödöllőn végezte. Ez így túl egyszerű lenne, nézzük egy kicsit közelebbről. Hála Istennek a régi évkönyvek ma is hozzáférhetőek, s így az elemzéshez adatokkal látnak el bennünket, a következők szerint:

1924-ben az első évesek 136-an voltak, de közülük 1932-ben mindössze 23-an maradtak, ami a kezdő létszámhoz képest kevesebb, mint 17%. Az eltanácsolt és különböző okok miatt kimaradt tanulók helyére persze mindig voltak jelentkezők. Ebből adódóan a néven nevezett osztálytársak száma a nyolc év folyamán közel 200 fő volt, egész pontosan 195. Nos ebből a tekintélyes létszámból időben, vagyis 1932-ben 53-an érettségiztek sikeresen, ez arányában 27%.

Magától értetődő, hogy amikor a '32-es évfolyam tagjai 1932 júniusában beléptek a Premontrei Öregdiákok Egyesületének Ifjúsági Tagozatába és aláírták az egymás baráti támogatását célzó fogadalmukat, akkor csak 53-ukat tekintették osztálytársaiknak. Az idők folyamán az együtt végzettek száma azonban feltartóztathatatlanul kopott, ezzel párhuzamosan egymás után jelentkeztek azok a barátai, akik saját hibájukon kívül – legtöbbször családjukban bekövetkezett haláleset miatt – más iskolákba kényszerültek, és ők is a régi szeretettel kapcsolódtak be az Öregdiákok közösségébe. Így tehát a kiinduló létszámot – most már minden volt diáktársra gondolatban kiterjesztve – 195-re kell emelnünk.

Amikor 2000 szeptemberében Apám volt osztálytársai felkértek az évfolyamfelelősi tevékenység ellátására, akkor még 12-en éltek a volt osztálytársak, ez arányában a volt osztálytársak 6%-a. Közülük mára sajnos csupán 4-en maradtak:

Révay Ferenc
Schindler Ervin
Szilágyi Gyula és
Vásony György

Az ő egészségi állapotuk sem a régi már, valamiennyien túl vannak a 93-94-iken, így a mai ünnepségen csak lélekben tudnak itt lenni, éppen elég lesz, ha a holnapra tervezett kis megemlékezésünkre el tudnak jönni.

Kiegészítés a beszámolóhoz

Másnap megtartotta az évfolyam a „megemlékezést”, de az eredetileg felsoroltak közül csak Vásony György tudott eljönni (a kép baloldalán).

Révay Frigyes Ferenc a következő levelet küldte.

Kedves Barátaim! Hetvenöt évvel ezelőtt nem is sejtettem, hogy egészségi állapotom miatt ezen a vélhetően

utolsó érettségi találkozón nem vehetek részt, de a lábizomzatom oly gyenge, hogy nem tudok lábra állni. Nagy szeretettel vagyok lélekben veletek. Felvillannak oly események, amikor együtt drukoltunk, sírtunk vagy nevtünk. Boldog vagyok, hogy Ti voltatok a társaim és a barátaim, és amíg élek – már 93 éve, gondolatban veletek maradok...

Révay Feri

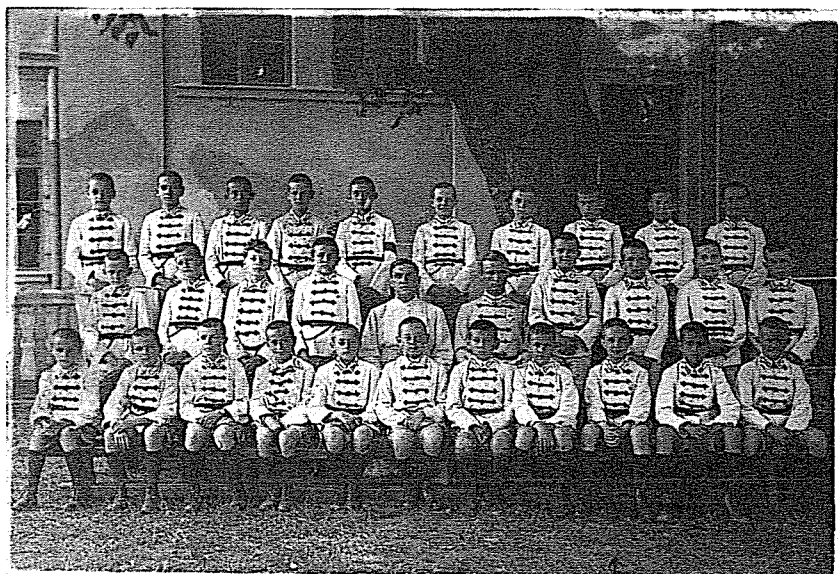
Nem sokkal később kaptuk az értesítést, hogy július 19-én elhunyt. Nyugodjék békében!

Beszámoló az 1937-ben érettségizett osztály még élő tagjairól

Fábry Páltól kaptam az alábbi levelet és hozzá a mellékelt képet.

Kedves László, köszönöm hogy küldöd a körlevelet, amiből főleg azt olvasom, hogy régi kedves barátok, ismerősök a gödöllői premontrei világból lassan mind távoznak.

Bárándy Gyúrka rokonom és barátom ma hívott (Jordániából), hogy lesz egy 70 éves találkozója Gödöllőn. Nyilván Te rendezed és sajnálom, hogy erre már nincs módod odautazni New Orleansból, ahol már régóta élek. De a képet talán használhatod, ami gondolom 1929 vagy 1930-

ban készült vasárnapi szokásos uniformisunkban, mint első osztályosok. Én első sorban harmadik vagyok jobbról. A prefektus a kedves, jó Kumorovitz Bernát volt (középen). Gyúrka tőle jobbra áll. Talán ő az egyetlen ott élő ebből az 1937-es, háborúra váró osztályból. Ha ő ott lesz, majd engem is képvisel persze.

Kívánok neked és mindazoknak legjobbakat, akik még emlékeznek arra a világra, ahol a kitűnő professzorok neveltek elfogultság nélkül és verték belénk az erkölcsöket, tudást.

Szívélyes üdvözzel

Paul A. Fabry (alias Dr. Fábry Pál András) New Orleans, Louisiana

Bárándy György ott volt a szentmisén, de utána nem jött a közgyűlésre, ezért én szóltam az évfolyamról, amelyből egyesületi tag még Budavári Ferenc, Endre Zsigmond és Németh Andor is. Az **Endre Zsigmond** címére küldött legutóbbi körlevelünk azonban visszajött. Mint megtudtam, gyerekeihez költözött Argentínába. A vele készült filmről egy korábbi Körlevélben számoltam be.

Bárándy Györgyről és Fábry Pálról a „Fácánosi diák- és tanáremlékek” c. könyvünk szolt.

A Magyar Nemzet ez évi június 30-i számában interjú jelent meg a 88. évéhez közeledő **Bárándy Györgyről**, amelyben többek közt ezeket mondta:

„Én nyolc évig – 1929-től 1937-ig – a mai Szent István Egyetem épületében – akkor a premontrei kanonokrendnek volt a gimnáziuma – bentlakó diákként végeztem el a nyolc osztályt. Utána az apám nyomdokain az egri érseki jogakadémián hallgattam jogot, és a kolozsvári egyetemen 1941-ben doktoráltam. Az embernek a fiatalkori élményeit nem lehet pótolni, és nem lehet a lelkéből kitörölni. Természetes, hogy én a római katolikus világnézethez alkalmazkodtam, és ez megmaradt bennem. Ennek van alapja. Nem tiltakozom az ellen, hogy én inkább egy jobbközép gondolkozású ember vagyok, ez a neveltetésemből is fakad. Ez azonban nem indokolja azt, hogy kiálljak és verjem a mellemet.” ... „Az állandó munka tart frissen. Gépkocsivezetőm van, de nem azért, mert előkelő vagyok, hanem azért, mert nincs jogosítványom. A hosszabb utakon pihenek.”

Az évfolyam többi tagjáról nincsenek információink.

Mayer László

Összefoglaló az 1942-ben érettségizett évfolyamról

A 65 éve érettségire ment 41 főből 39-en tettek sikeres vizsgát. Jelenleg még 9-en élnek. Az akkori társadalmi körülmények hatására legtöbbször a jogi pályát választották volna, mégsem ezen a fakultáson fejezték be felsőfokú tanulmányaikat. 19-en szereztek diplomát.

Katonatiszti pályára ketten mentek: Bellus Zoltán és Máté György. A háború alatt a hadműveletekben részt vett Bellus Zoltán, Bosits Miklós, Madarassy Károly és Szabó János.

Ketten szereztek erdőmérnöki oklevelet: Barkóczy László és Krassay János. Orvos lett Gáll János és Madarassy Károly. Tóth Zsiga István vegyészmérnök lett, sokat tett a gödöllői iskola újraindításáért és az alapítványért. Kozma Zoltán a háború alatt tűzerműszaki volt, a háború után textil-vegyészmérnöki diplomát szerzett. Mühlhauser Endre és Quirico Domonkos kultúrmérnök és építész lett. Utóbbi egyesületünk alelnöke, ebben az évben halt meg. Bellus Zoltán később az agrár-egyetemen dolgozott. Egyesületi főtitkár lett és haláláig az egyetemmel való kapcsolatainkat ápolta.

Jogi egyetemet végzett Bankó György, Bolváry István, Kozma Zoltán, Radil Tibor, Rózsa Miklós, Szláby Tibor és Várkonyi Márton. Agrártudományi végzettséget szerzett Nemestóthy Szabó György, Réka Ferenc és ifj. Berente István. Két osztálytársunkat politikai okokból súlyosan meghurcolták. Regéczy Nagy Imrét édesapja miatt (aki Ózdon volt főmérnök és kivégezték) bebörtönözték, 45 évesen meghalt. Hanyi Zoltánt kivégezett testvére miatt hurcolták meg.

A ma élőkről röviden beszámolunk. Barkóczy László az évfolyam felelőse. Holecz László gépészmérnök. Mindketten Budapesten élnek. Kovács Ferenc jogi, tanári és pszichológiai diplomát szerzett, ma Dániában él. Kozma Zoltán 2000-ben hadmérnök-ezredesi címet kapott. Krassay János erdőmérnök Gödöllőn lakik. Réka Ferenc Szombathelyen, Szabó János Gödöllőn él. Utóbbi az ottani Ganz Árammérőgyárban dolgozott. Vály Alajosné, Szondy Mária magántanulóként öt éven át volt gödöllői diák, utána a pesti Mária Terézia leánygimnáziumba járt, ott érettségizett.

Velünk érettségizett, de az 1939-es évfolyammal tartotta a kapcsolatot az idén elhunyt Dragsits Árpád. Két öregdiáktársunk szerepel még a névsorban, de ők csak az alsó négy osztályban jártak velünk: Csaba József és Szalgháry László, mindketten Budapesten laktak.

Barkóczy László és Kozma Zoltán

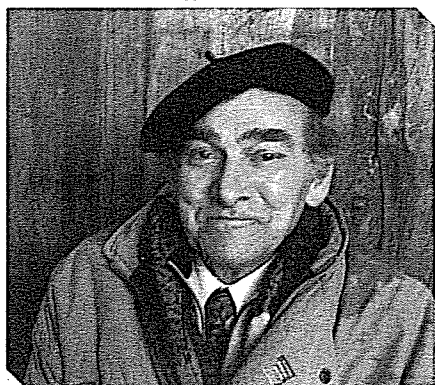
Quirico Domonkos emlékére

Domi jó barátom volt 1939-től haláláig. Kamaszkorom derekán figyeltem fel rá, amikor beléptem a gimnázium cserkész csapatába. Feltűnt egyenes, fegyelmezett mégis derűs egyénisége. Ő volt a csapat akkori legjobb őrvezetője és parancsnokainak leghasznosabb vezető társa. Nagy részt vállalt a táborok megszervezésében és lebonyolításában. Lelkesen látogatta a különböző vezetőképző táborokat, és a tanultakat nekünk adta tovább. A későbbiekben szervezője volt a gr. Teleki Pál sírjánál tartott megemlékezéseknek.

Istenfélő, vallását gyakorló, hazáját és családját szerető ember volt. Mindig felnéztem rá.

Példás házassága 58 évet élt meg, felesége és népes családja szeretettel vették körül.

Amikor a kommunista rendszer véget ért, csatlakozott Fényi Ottó atyánk szándékához, és segítette megalapítani a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesületét. A közös szándék a Premontrei Gimnázium újjáélesztése volt. A szándék valóra vált, Domi ebben a munkában is aktív szerepet

töltött be. Sok energiát fordított az új gimnáziumban létesítendő cserkészcsapat megszervezésére és újra indítására. Ez irányú törekvései ebben a megváltozott szellemű korban sajnos eredménytelenek maradtak. A sikertelenséget fájó szívvel élte meg.

Az utolsó tíz évben aktív szerepet töltött be a Ciszterci plébánia egyik irodájában.

Az Úr Domit 83 éves korában szólította magához, hamvai a Balatonalmádi temetőben nyugszanak.

Emlékezzünk rá szeretettel.

Lingauer Péter

Az 1947-ben érettségizett osztályról szóló beszámoló

Főtisztelendő Elnök Úr, Tisztelt Elnökségi Tagok és az itt megjelent volt Premontrei Diákok!

Az a megtisztelés ért, hogy az 1947. évben érettségizett évfolyam 60. érettségi találkozójának alkalmával a megjelentekhez egy pár szót szólhatok. Mi viharos időkön keresztül jutottunk el az érettségi vizsgákig. Iskolakezdsünkör, 1939-ben indult a II. világháború és 1947-ben, nem sokkal a békekötés után tettünk érettségi vizsgát, közben átéltük a két évszám alatti eseményeket, amelyek fiatalságunk eredményeként sokszor vidámak voltak, de gyakran kellett éreznünk a körülöttünk lévő nehéz eseményeket.

A 60. érettségi találkozókon sajnos az érettségit tevő osztálylétszám jóindulattal mondható egynegyede tud részt venni. A többiek vagy már eltávoztak közülünk, vagy sorsukról nem tudunk.

Nem szabad elfelejteni, hogy érettségi találkozóinkat a kerek évfordulókon mindenkor megtartottuk, ebben elévülhetetlen érdemeket szerzett a mindig lelkes és munkára hajlandó Papp Gábor barátunk. Köszönet érte.

Az osztály tanulói az érettségi után ismereteim szerint sikeres és tisztességes életpályát tudhatnak maguk mögött, ezzel is rászolgáltak a Premontrei Gimnázium szellemiségének megbecsüléséhez.

Az újabb évforduló a 2012-ben tartandó 65. érettségi találkozónk lesz, amelyen remélem, hogy megjelenünk és lesz, aki az osztály tanulóit baráti szavakkal köszöntse.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Dr. Kecskeméti Miklós

Megemlékezés az 1952-ben érettségizettekről

Tisztelt Öregdiáktársaink!

Az 55 éve érettségiző osztály nevében emlékezem pár mondatban. Amint látható, mindössze hárman képviseljük osztályunkat. Ez nem azt jelenti, hogy ennyire megfogyatkoztunk volna, hanem tükrözi a történelmi események osztályunkra gyakorolt hatását. Mi ugyanis az előző jubiláló osztályokhoz képest csak félig számítunk premontrei diákoknak, hiszen az 1944. szeptember 5-én a Jászóvári Premontrei Kanonokrend Gödöllői Szent Norbert Gimnázium I. osztályába iratkozott tanulók csak novemberig maradtunk együtt, amikor a tanítás a közeledő front miatt megszakadt, s majd csak 1945 májusában folytatódott a volt polgári iskola (mai Városi Múzeum) épületében. Ekkor azonban osztályunkba *többen nem tértek vissza már*. A csonka tanévet záró Te Deumra és az 1945. július 14-i keltezésű bizonyítványok kiosztására Máriabesnyőn került sor. A téli hónapokban fogolytáborra alakult gimnázium épületének rendbetételét követően, '45 őszén kerültünk vissza eredeti tantermünkbe. IV. osztályunk végén a rendet feloszlatták. Ezzel egyidejűleg közülünk is *többen távoztak*.

Az 1949 ősztől Állami Ady Endre Gimnáziumnak átnevezett iskolánkba Ózdról *új kollégista osztálytársak érkeztek*. Az akkor már 3 éve tanult német nyelv helyett az orosz nyelvet vezették be. (E tantárgy néhány első óráját erdei futással kísértük meg „elbliccelni”.) Az Agrártudományi Egyetem Gödöllőre telepítése következtében *osztályunk véglegesen többfelé szóródott*: többségünk lakóhelyi közelség révén az aszódi, ill. a mátyásföldi gimnáziumnak lett VII. (ill. III.) osztályos tanulója. Néhány gödöllői osztálytársunk Aszódról ájtott a mátyásföldi VIII. (IV.) osztályba, ahol 1952-ben érettségiztünk. A premontreiben indult osztály összetételének ez a többszöri változása magyarázhatja azt, hogy – a 8 éven át premontrei gimnáziumi falak között élő öregdiáktársainkhoz képest – közöttünk kevésbé szoros kapcsolat alakulhatott ki. Reméljük, hogy 2007 októberében – a fennállásának 75. évét ünneplő Corvin Mátyás Gimnáziumban – nagyobb létszámú osztálytalálkozóra kerülhet sor.

Dr. Varga István

Nagyváradai összefoglaló az elmúlt félév eseményeiről

A Szent Norbert ünnepen köszöntőt mondott Pásztai Ottó, a legutóbbiakról írást küldött:

- * Márc. 15-én részt vettünk a koszorúzási ünnepségeken. Mi a Szacsvey szobornál helyeztük el koszorúnkat.
- * Sikeres pályázataink révén kiadtuk a kétkötetes Nótacsokor c. dalgyűjteményünket.
- * A Varadinum ünnepség sorozat keretében V. 1-jén megtartottuk „A nagyváradai műkedvelő színjátszás története” c. monográfiánk bemutatóját.
- * A középiskolák szavalóversenyein zsűriztünk, a résztvevő diákoknak könyvjutalmakat osztottunk.
- * Megtartottuk az 50 - 55 - 59 éves érettségi találkozókat, s biztosítottuk a diplomákat.
- * Az Ady Endre Líceummal közösen ez évben is megszerveztük a dr. Károly Irén „Ki mit tud” - versenyt 15 háromfős csapat részvételével. Biztosítottuk a díjakat.
- * Ötödik alkalommal kerültek megrendezésre május hónapban a „Nagy Líviusz Kosárlabda vándorsereg” versenyei és döntője, melyhez az érmekeket és a kupát mi ajánlottuk fel.
- * Részt vettünk a középiskolák ballagási és évváró ünnepségein. Jutalomkönyveket osztottunk.
- * A Városvédő Egyesület Kuratóriumába Wéber Antal kollégánkat jelöltük.
- * Ez évben is biztosítottuk az ingyenes nyári táborozást a Szent Korona táborban, Pilisszentlászlón, hála a szervező v. Kiss Imrének, a Szövetség elnökének.
- * Havonkénti találkozóinkat továbbra is rendszeresen megtartjuk, sok közérdekű probléma megtárgyalásával, valamint meghívott kedves előadókkal: Pásztai Katalin Amerikai útinapló, Delorean Gyula városi tanácsos, Kiss Törék Ildikó és Varga Vilmos színészházaspár az egyetlen erdélyi magánszínház vezetői. Pásztai Erzsébet gyógytornász.
- * Nagy rendszerességgel és létszámban részt veszünk a civil szervezetek rendezvényein: Műemlékvédők, Partiumi Magyar Nyugdíjasok, Tíbor Ernő Galéria, Anna Nőszövetség, Studium Academicum Alapítvány, a Vár ünnepségei, stb. stb.
- * Ismét felvettük a kapcsolatot a kolozsvári Piarista Öregdiákokkal kölcsönös látogatások céljából.
- * Aradon könyvismertetőt tartottunk az Alma Mater Alapítvány kiadásában megjelent öregdiák-társunk Réhon József: Balekká vált nemzedék? c. önvallomásáról.
- * Részt vettünk a három napos XVI. KITÁSZ vándorgyűlésen az Ady Líceumban.
- * A középiskolák évnyitó ünnepségein egyesületünk képviselői is jelen voltak.

Pásztai Ottó

Budafoki kezdeményezés

A Szent Norbert ünnepen Fleck Ottó üdvözölte a gödöllői egyesület közgyűlését, majd átadott egy dokumentumot arról az előterjesztésről, amelyet a budafoki öregdiákok adtak be a Magyar Örökség Díj bizottságához, javasolva, hogy Fényi Ottó kapja meg ezt a kitüntető címet.

Köszönjük az egyesület előterjesztését, és reméljük, hogy kezdeményezésük sikeres lesz.

Búcsú a rozsnói gimnázium képviselőjétől, dr. Simon Józseftől

Október 5-én búcsúztunk tőle a Farkasréti temetőben, Putnokon tették családi sírba az urnáját.

A család Putnokról költözött az 1920-as években Ózdra. Mindhárom testvér már Ózdon született. József sokat sportolt, jó úszó és tornász volt. Sikeres szerepléseiért sok kitüntetést szerzett. Iskoláit Ózdon, Sárospatakon és Rozsnyón végezte. A rozsnói premontrei gimnáziumnak 1941-44 között volt tanulója. Még érettségi előtt, leventeként behívták katonának. Németországban esett amerikai fogságba. 1947-ben hazajött, 1948-ban érettségizett Ózdon. Budapesten kezdte az Agrár-egyetemet, amely tanulmányai idején Gödöllőre költözött, így az egykori premontrei gimnáziumhoz is kötődött. Itt kapta diplomáját, amelyet jól hasznosított: Szegeden a rizsnemesítés szakembere lett, majd az élelmiszertartósítás sugárbiológiai szakértőjévé vált. 1963-ban fokozatot szerzett, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa lett, majd sugárbiológusként dolgozott a bécsi Atomenergia-ügynökségen is. Sok külföldi országban járt e szakterület képviselőjeként. Az 1990-es években az élelmiszertartósítás más fizikai módszereit keresve kidolgozta a Sinergo Lux szabadalmát. A sport életének fontos részét képezte. Rendszeres kapcsolatban volt a rozsnói premontrei és az ózdi öregdiákokkal, havonta találkozott egykori iskolatársaival, egyesületünk választmányi tagja volt.

Mayer László

A hagyatékából derült ki a mentőakció

Jánoshidai „Schindler”

Egész életében semmilyen elismerést nem kapott, tulajdonképpen nem is vágyott rá. Tette, amit tennie kellett lelkiismerete, hite, szerzetesi elhivatottsága, saját belső parancsa szerint. Voltaképpen nem is emlékeznénk rá, ha *Fazakas Zoltán Márton* atya nem bukkan rá a szobájával szemközt, évtizedekig raktárként használt oratóriumban a csornai születésű *Hermán Medárd Mihály* premontrei kanonok plébános hagyatékára. Az oratóriumot takarító fiatal plébános valóságos huszadik századi kordokumentumra lelt. A véres múlt század köszön vissza a megsárgult lapokról, levelekről, igazoló jelentésekről.

Hermán Medárd Mihály 1943-1950-ig a jánoshidai premontreieknél volt házfőnök-helyettes, plébános és gondnok. Számára a világ legtermészetesebb dolga volt a templom renováltatása a világégés idején: ezzel is üldözött zsidó vallású honfitársain segített. A hadiiparon kívül ugyanis az élelmiszer- és az építőiparban végzett munkaszolgálat menthette meg az embereket a deportálástól - és gyakran az életet jelenthette.

Tevékenysége természetesen kivívta a nyilas hatalom rosszallását. A ránk maradt dokumentumokból tudjuk, hogy egy bizonyos *Laczkó Frigyes* százados parancsnokhelyettes a munkaszolgálatosok életfeltételei miatt tiltakozott feletteseinél. A plébános - „bűnlajstromát” gyarapítva - tartotta a kapcsolatot a jánoshidaiak és a budapesti gettóban maradt családtagjaik között, fölkereste a zsidó vezetőket, élelmet, kötszert, gyógyszert szállított nekik. (A későbbiekben Medárd atya, mint az ÁVH egyik „tisztviselőjével” találkozik Laczkó Frigyes századossal. Az erre vonatkozó adatokat *Schmidt Mária*, a Terror Háza Múzeum igazgatója archiválta az intézménynek.)

Végül a premontrei kanonok a Honvédelmi Minisztériumban kikönyörögte, hogy maradhassanak a munkaszolgálatosok. Humanista helytállásáért a Magyarországi Keresztény Zsidók Szövetségének ideiglenes intézőbizottsága 1944. szeptember 26-án kelt levelében tolmácsolja köszönetét. 1945. május 23-án Nagy Jenő budapesti orvos egyik levelében így emlékezik a jánoshidai időkre: „Az egész országon végigszántó orkán erejét ott már letompítottan kaptuk, átvészelhettük dühét, amit a fővárosunkban végzett, leírhatatlan, embertelen, javakban, de nem utolsósorban lelkiekben.”

Hermán Medárd a szovjet csapatok bejövetele után is Jánoshidán maradt. Nem volt félnivalója az oroszoktól. Ennek ellenére a kommunista hatalom folyamatosan zaklatta. Egy 1946. szeptember 12-én a Magyar Kommunista Párt jászberényi szervezetének címzett levél a megmentett zsidók aláírásával valószínűleg a börtöntől szabadította meg.

Az 1950-es évektől 1968-ban bekövetkezett haláláig budapesti plébániákon teljesített szolgálatot, jobbra segédlelkészként. Hamvait 1995-ben a csornai Szent Antal temető premontrei sírkertjében helyezték örök nyugalomra.

Ki volt ez az ember, ez a szerzetes, aki örök isteni és emberi törvényeket felrúgó, egymást követő rendszerekben nem veszítette el emberségét?

Márton atya szerint viselkedése, tettei „egyszerűen” csak premontrei jellemre vallanak. „Viszavonhatatlanul példát adott és irányt mutatott életével és tanúságtételével a premontreieknek és az egész emberiségnek” - ezek már *Schweitzer József* nyugalmazott főrabbi gondolatai, amelyek tavaly április 26-án hangzottak el a holokauszt áldozatainak emléknapiján a szombathelyi premontrei gimnáziumban, ahol osztálytermet és tablótárolót neveztek el Hermán Medárd Mihályról.

Kései főhajtás ez Medárd atya előtt. A hagyaték felfedezése után is még hat évet kellett várni arra, hogy a vészkorszak idején tanúsított helytállásáról a szélesebb nyilvánosság is tudomást szerezhesen. Fazakas Zoltán Márton csornai premontrei szerzetes szerint azért vártak a nyilvánosságra hozattal, mert a látszatát is kerülni kívánták bármiféle szenzációhajhászásnak. Véleményükön végül azért módosítottak, hogy példát állíthassanak mindenki elé egy igaz ember történetén keresztül.

Balázs Csaba (a Magyar Nemzet 2007. április 21-i Magazin-jából)

Beszámoló az 5. éves jubileum alkalmából.

Az idei tanévben ünnepeljük azt, hogy 13 évvel ezelőtt 5. osztályosként megérkeztünk a gimnáziumba. Akkor még csak 3 évfolyam volt, ez kiváló lehetőséget adott ahhoz, hogy családias légkör legyen az iskola falain belül. Ahogyan teltek az évek egyre többen lettünk, és a sok-sok nehézség (építkezés leállítása 1994-98 között, a tanárok gyakori elvándorlása) ellenére jövőnk komoly alapjait tették le nevelőink a premontrei szellemiséggel átítatott intézményben. Az évek gyorsan elröppentek, és 2002-ben sikeresen leérettségiztünk. Már a felvételinél is éreztük, hogy a tanáraink által "belénk vert" plusz ismeretek nem voltak hiába valók. Aki egyetemre vagy főiskolára jelentkezett, mindenkit felvettek. Természetesen a sikeres felvételi nem jelenti a diploma öt éven belüli megszerzését. Osztálytársaim közül többen küzdenek még az egyetemen, de többen már végeztek, sőt munkába is álltak. Mérnök, minisztériumi munkatárs, boltvezető, kőműves mester, tanár egyaránt képviselteti magát az osztályban. A legfontosabb, hogy mindannyian egészségesek vagyunk és bízunk a jövőnkben, bízunk abban, hogy itthon is boldogulhatunk és reméljük, hogy azt a szellemiséget, amit iskolánkban magunkba szívunk, munkahelyeinken, családjainkban tovább tudunk adni.

Ehhez kérjük Szent Norbert közbenjárását és Égi Édesanyánk oltalmát.

Bese Gergő Péter

A tölgy

Mi egy kis faluban lakunk. A falu mellett egy hatalmas rét terül el. A falu csupán 300 lelket számlál. Határán kis patak csordogál, a patakban szárcsák úsznak.

Az állatoknak a gyerekek egy perc nyugtot sem hagytak. Repült a kavics, a faág, amit a tölgyről törtek le. Igen a tölgyről! Óriási tölgy állt ugyanis a pusztá közepén. A fa sok madárnak, mókusnak adott otthont. Szép koronáján varjak ültek, a fészkeket a mókusok abajgatták. Néha rablómadarak csaptak le a fészkekre. Ilyenkor a fa, védőn, a fészkekre borult, és mintha így szólt volna: „Az én védenceimet aztán nem!” – és a rablómadár elröppent.

A fa árnyékot is adott. Néha egy-egy róka ült a fa árnyékában, néha fecskék hűsöltek, miközben rovarokat kergettek, hogy csillapítsák éhes fiókáik étvágát – a fiókák azonban mégis mindig éhesek maradtak. A fa leveleit hernyók rágszállták nagy falánksággal.

Mindig is nagy kérdés volt: Hogy került oda a tölgy? Sokan arra gyanakodtak, egy madár elejtett egy makkot, sokan arra: „ide teremtette az Úr!”. Akárhogy is, a fa állt és élt. Az állatok szerették, mert olyan jó volt hozzájuk. A fának ezer, meg ezer lakója volt és köztük kártevők is, melyek pusztították. Ő ezt nem bánta, őket is dédelgette.

A mókusoknak makkot, a madaraknak fészkekrakó helyet adott. Az embereknek? - az emberek, amint elhaladtak mellette, rá se pillantottak. Épületfának túl görcsös, tűzfának felválni túl fáradtságos munka lett volna - gondolták. Néha megpihentek az árnyékában, amúgy nem törődtek vele.

Én e fát mindig nagyon sajnáltam, védtem és szerettem. A tölgy az én szememben a pusztá vén öre volt. Mint az árboc egy hajón, világítótorony a tengeren. A pusztá díszé volt.

Többször megkérdeztem a gyerekeket, akik a fát bántották:

– Miért teszitek ezt?

Ők így válaszoltak:

– Mert olyan csúf!

A tölgy senkinek sem ártott! Sőt!

Nagyon szerettem sárkányt eregetni. Csak én voltam a mezőn. Hozzáfogtam összeszerelni a sárkányt, amit két éve vettem a búcsúban. Szép, magasan szárnyaló sárkány volt, kézzel készített. Elindultam. Futottam, futottam, de nem volt jó szél. Később észrevettem, megremegnek a fa levelei. Enyhe szél kerekedett. Végre felszállt a sárkány. Az egekben szárnyalt és vitte a szél. Elképzeltem, milyen lenne a sárkánnyal szállni az égen, repülni a magasban, onnan letekinteni, felülről látni a fát.

Egyre erősödött a szél, egyre magasabbra szárnyalt a sárkány. Arra eszméltem fel: az összes zsinór elfogyott! A sárkány csak húzott, húzott és húzott. A zsinór elszakadt, én szaladtam utána, de nem értem utol. Egyszer csak felhők jelentek meg északról. Az ég elsötétült. Villámlott, mennydörgött és a sárkány fennakadt a vén tölgyön. Szaladtam, futottam, és ekkor iszonyatos csattanással lesújtott egy villám! Engem talált volna el, de a fa meghajlott és felfogta a villámot. Ebben a pillanatban a fa minden levele elsárgult, a fa elpusztult. Életemet köszönhetem a vén tölgynek. Én védtem őt, ő pedig életét áldozta értem.

Szelba Szabolcs (5.a)

A 2007/2008-as tanév kezdetén

Először talán egy kis statisztika. Ők a hagyományokhoz híven jól helytálltak az érettségi vizsgákon és a „felvételikén”. Az idézőjelnek van szerepe, hiszen olyan, mint felvételi vizsga, 2005

óta, a kétszintű érettségi bevezetésével megszűnt. Ettől függetlenül azonban a felsőoktatási intézményekbe való felvétel jól mérhető. Tehát a 62, XII. osztálybeli diák közül 36-an végeztek kitűnő vagy jeles eredménnyel. Közülük 60-an jelentkeztek felsőoktatási intézménybe, és 55-öt fel is vettek, ami a jelentkezők 91,7%-a, ami igen jónak tekinthető. A mellékelt fénykép Babarczy Balázs díjátvételét mutatja.

A nyári sok-sok osztály- és iskolai tábor után szeptember 1-jén mindenki számára szólt a becsöngetés. Az évkezdetről szinte minden alkalommal valamilyen újdonságról számolhatok be: 2004-ben a nyelvi előkészítő osztály, 2005-ben az egyházzenei osztály, 2006-ban az iskolai kollégium beindításáról. És ez 2007-ben sincs másként. A IX.C osztályba, a négyosztályos gimnazisták és az egyházzenei osztály mellett a felcsúti Puskás Ferenc Labdarúgó Akadémia 8 diákja is jár. Hétfőnként vannak itt velünk, amikor is egy, tanórákban igen intenzív napot töltenek el este 6-ig. Akkor irány Felcsút, edzések és egyéni tanulás a következő hétfőig. Évente 4 alkalommal adnak számot tudásukról, és ezeknek a vizs-

gáknak eredményeiből alakul ki az év végi osztályzatuk. A régi gimnázium is híres volt sportéletéről. Ennek egy kedves „bizonyítéka” akadt a kezembe az öregdiák elnökségi ülést követően. A megsárgult fénykép, amely az 1941/42-es tanévben készült, a budapesti Szent István Gimnázium focicsapatát legyőző premontrei csapat 3 tagját, 3 jó barátot ábrázol. A rövid kísérőlevél tanúsága szerint: „Ezt a fényképet hordta magával egy öregdiák az 1950-es évek katonai munkaszolgálatára, majd 1956 után Ausztriában, és a mai napig is Ausztráliában. Ez a fénykép jelentette a kényszerből elhagyott szülőföldet, Magyarországot, az óhazát.”

A következő oldalakon olvasható cikkekből az iskola életének elmúlt néhány hónapja elevenedik meg. Kronológiai sorrendben első az az írás, amely az Ottó atya halálának 5. évfordulója alkalmából rendezett Premontrei Esték előadásáról szól. Vendégünk Deutsch Gábor volt, aki az '50-es években a Kada utcai varrógépgyártó üzemben dolgozott együtt Ottó atyával. Az ő személyes, igen meghatározó gondolatai a nagyszámú hallgatóságban – akiknek jó része már nem ismerhette Ottó atyát – mély benyomást keltettek.

Ezután következnek a ballagásról és a Szent Norbert-napi irodalmi pályázatról szóló írások, illetve a díjnyertes munkák. Május utolsó vasárnapja a Hősök Napja. A Szent István Egyetem udvarában elhelyezett márvány emléktábla felirata szerint – amely sok öregdiák számára sajnós személyes emlék – a volt Premontrei Gimnáziumban mintegy 45000 magyar és 3000 német katonának szenvedett a szovjetek kegyetlen hadifogságában 1944/45-ben. A Hősök Napja alkalmából iskolai megemlékezést és koszorúzást tartottunk az emléktáblánál.

A nyár szomorú gödöllői apropóját a színesfém tolvajok adták a Teleki szobor vandál ledöntésével és ellopásával. Örömteli volt ugyanakkor, hogy a nyár végén – egyelőre ideiglenes jelleggel –, de felavathattuk a poliakril másolatot a róla elnevezett téren.

Szerencsére az iskolában sok szép élménnyel teli programot hozott a szeptember. A Kárpátaljáról és a 12 órás fociról szóló beszámolók felelevenítik az olvasó számára is ezeket az emlékeket.

Bárdy Péter

A 12. évfolyam ballagási beszéde

A búcsúzó osztályok nevében a 12.a osztályból Czövek Oszkár, a 12.b-ből Tóth Viktória párhuzamosan előadott, jól összehangolt mondanivalója tette egységesé az ünnepi elkészítést.

Viki: Kedves Vendégeink, Tanáraink és Diáktársak!

Oszkár: Ez a nap más, mint a többi, és ez nem csak elcsépett frázis. Ma lezárul egy korszak, tartson 4 vagy 8 évig, de az itt megszerzett tapasztalatok, élmények és szellemi muníció még hosszú ideig lesz hatással életünkre.

V.: A protokoll szerint a következő rész a közös emlékek felidézése az első mókusról, amit az iskola csodálatosan szép környezetében láttunk meg egy

bájos németóra keretei között. Nos, mivel a mókusok talán a szülőket és tanárokat annyira nem érdeklik, és magunk közt szólva mi már ezerszer meséltünk róluk egymásnak, talán hasznosabb lenne, ha a jövő tizenkettedikeseit látnánk el jó tanácsokkal.

O.: Az első és legfontosabb, hogy az ember tudja, kihez, miért, mikor érdemes fordulni.

V.: Naivan azt gondolhatnánk, hogy a felsőbb vezetőség segítséget nyújt bármilyen problémában, az igazság azonban az, hogy Pál Erzszi néni az, aki mindent tud, Tünde néni az, akinél minden van, és Gyula bácsi, aki minden ajtót ki tud nyitni.

O.: Ha családi hangulatban akarjátok nyomtatni az angolt és a bioszt, forduljatok Sanyi bá'hoz, mert valószínűleg ő az egyetlen személy, aki képes úgy elmagyarázni a Golgi-apparátus tulajdonságait és szerepét, hogy közben mosolyogni is tudunk.

V.: Ha Vancsó Jutka néni óráján úgy érzitek, hogy már csak nullák vagytok a köbön, triviális kultúrbotrányok, akkor ne búsuljatok, gondoljatok arra, hogy nem ti vagytok az egyedüliek!

O.: Ha énekórán a hangulat a tetőfokára hág, nyugodtan vegyétek elő a flaskát a táskátokból!

V.: Kedves Felhasználó! Minél előbb tudatosítsd magadban, hogy itt Dunai Zsolt a rendszergazda.

O.: Ha „Agri” után egy sötét, meleg helyen ébredtek fel, ahol állandóan a szemetekbe világít valami, akkor épp Rita néni előadását hallgatjátok a reneszánszról a vetítőben.

V.: Felesleges figyelnetek a csengőre biológia óra előtt, amint meglátjátok Zoli bácsit, már el is késtetek.

O.: Ha be akartok jutni a könyvtárba, gyorsabb, ha alagutat ástok.

V.: Ági néni irodalomórán esedékes túlélő felszerelés: egy-két csomag szotyí, némi tüzelőanyag, öngyújtó, és nem árt, ha kéznél van egy szöveggyűjteménynek látszó tárgy is.

O.: Ha drákói szigorra vágytok, és építő jellegű kritikára, ami garantáltan leépíti túltengő önbizalmatokat az önkifejezés terén, forduljatok Otti nénihez! A drákói szigor álarca mögé bújtatott pajkos mosoly főleg akkor derül fel, ha az osztály kétes elemeit szólítja fel az aktuális szóbeli felelet alkalmával.

V.: 4 év alatt 2 osztályfőnökünk is volt. Mayer Zsuzsa néninek köszönjük az emlékezetes ismerkedő kirándulásokat Martonvásáron és Mogyoródon, ahol ugyan osztályunk csekély számú, de korántsem elnyomatásban élő fiú tagjait jobban lábba hozta a közeli Formula 1-es pálya, mint az újonnan megismert 23 lány, de ezeknek a kirándulásoknak és a Zsuzsa néni mellett eltöltött majd 2 és fél évnek nagyon nagy szerepe volt abban, hogy ma elmondhatjuk magunkról: igazi közösséggé értünk. Barni bácsinak pedig köszönjük azt, hogy az osztály lelkes tagjává lett, és sosem hozott minket kellemetlen helyzetbe azzal, hogy egy percig is megőrizte komolyságát.

O.: Csilla néninek sok időbe fog még telni, amíg kiheveri a velünk töltött nyolc évet. Szeretetteljes aggódása kísérte végig az együtt eltöltött időt, amely alatt úgy tekintett ránk, mint saját gyermekeire. Mindemellett – bár ez szerintem csak másodlagos fontosságú – a matekot és a fizikát is mesterfokon oktatta, vagy legalábbis próbálta megszerettetni velünk, ami, valljuk be, e tantárgyak esetében nehéz vállalkozás, de a feladatot jelesre teljesítette. Tapasztalatait a jövőben is lesz lehetősége kamatoztatni, de még egyszer akkora szerencséje nem lesz a diákanyaggal, mint volt nyolc évig. Sok további sikert kívánunk, és ne tessék sírni, nem fog megszakadni a kapcsolatunk holmi lényegtelen ballagás miatt – bár ki tudja, elszakadunk-e egymástól, elnézve az osztálynaplóban sorakozó jegyeket!

V.: A humort félre téve, de nem elfelejtve, hétfőtől elérkezik az az idő, amelytől kezdve nekünk kell megállnunk a saját lábunkon. Önállóak leszünk, és mi magunk vehetjük kezünkbe a saját sorsunkat. Amikor azonban komoly döntéseinket kell meghoznunk, hiszem, hogy eszünkbe fognak jutni az ebben az intézményben hallottak, látottak. Olyan példákat kell követnünk, mint amilyen Fényi Ottó atyáé volt. Megmutatta, hogy ha valamit nagyon akar az ember, akkor erőfeszítéseit előbb-utóbb siker fogja koronázni. Megküzdött minden szembenállással a jó cél érdekében azért, hogy mi most itt lehessünk.

O.: Ha nem is állíthatóak teljes mértékben párhuzamba Ottó atya és a mi feladataink, sok hasonlóságot találhatunk, ha jobban megvizsgáljuk célkitűzéseinket. Olyan emberekké kell válnunk, akik hasznára vannak ennek a társadalomnak, akik alkotnak, gyarapítanak, akik hiszik, hogy a Föld kifordítható a sarkaiból jó cél érdekében. Az erkölcsi iránymutatást már magunkénak tudhatjuk, most már csak ezek szerint kell cselekedni. Mi még olyan célokról beszélhetünk, mint a sikeres érettségi, illetve felvételi vizsga abszolválása. Nekünk nem a semmiből kell teremtenünk sokat, hanem sokból sokat! Nem iskolát kell alapítanunk viszontagságok közepette (legalábbis első lépésben), hanem belaknunk azt hittel és becsülettel.

V.: Vízválasztó előtt állunk. Követhetjük a kijelölt utat, de le is térhetünk róla. A döntés a mi kezünkben van, de ahogy a ballagási meghívón is olvashatjuk: „Múltunk kötelez a méltó folytatásra.” Ezt Teleki Pál mondta hosszú évtizedekkel ezelőtt, mondanivalója azonban most valóban aktuális. Bízunk abban, hogy ha visszajövünk ebbe az iskolába évek múltán, emelt fővel léphetünk be a Fényi Ottó-terembe, és elmondhatjuk magunkról: minden tőlünk telhetőt megtettünk annak érdekében, hogy megmutassuk, nem volt hiábavaló az a munka, amelyet Ottó atya végzett a premontrei eszmék fenntartásáért!

Mindent lopnak, ami fém! Nincs akadály a színesfém-tolvajok előtt?

Úgy tűnik, határtalan a színesfém-tolvajok szemtelensége! Augusztus 3-ára, péntekre virradóan ellopták gróf Teleki Pál gödöllői bronz mellszobrát. Ezt megelőzően június 22-én és 23-án Mária-besnyőn a távközlési kábeleket lopták el, méghozzá úgy, hogy az előző napon pótoltt vezetékeket is kihúzták az aknából – pedig annak fedele le volt hegesztve. Az egyik döbbenetből a másikba estünk, amikor kiderült, hogy az elmúlt hétvégén egy szabadság úti ház rézből készült ereszcsonnait és könyöklőit, valamint a Szabadság téri Mária-oszlopról a glóriát törték le.

A Teleki Pált ábrázoló, mintegy 40 kilogrammos szobrot a talapzatával együtt ledöntötték, majd az alakot lefeszítették. Az eszmei kár mintegy 2,5 millió forint. A szobor az egykori magyar miniszterelnökről elnevezett téren állt. A műalkotást, mely Varga Zoltán Zsolt alkotása, 2001-ben állították fel a volt miniszterelnök halálának 60. évfordulóján. Az ügyben rendőrségi feljelentést tett Gödöllő önkormányzata. Dr. Gémesi György polgármester pedig országos közleményben fejezte ki tiltakozását az egyre terjedő vandalizmus ellen. Augusztus 6-án, hétfőn a szobrászművész ideiglenesen helyreállította a Teleki-szobrot. Ennek során a talapzatot visszatették a helyére, és a szobor – eredeti méretű – gipszből készült másolatát helyezték a tetejére. Varga Zoltán Zsolt érdeklődésünkre válaszolva elmondta, a tervek szerint augusztus 26-ára elkészül a szobor akrilgyantából készült reprodukciója, ami a megtévesztésig hasonlítani fog az eredeti, bronzból készült műalkotásra. Sajnos azonban a gipszmásolat sem maradt sokáig érintetlen. Időközben ugyanis az ideiglenes szobrot is megrongálták: fekete filctollal összefirkálták, és kilyukasztották.

Tatár Attila (gödöllői Szolgálat újság)

Helyén a Teleki-szobor

Különleges műanyagból ismét elkészítették gróf Teleki Pál mellszobrát, amelyet augusztus 26-án, vasárnap délből avattak fel újra a gödöllői Teleki Pál téren.

Az augusztus 3-án ellopott bronz emlékmű másolatát műanyagból formázta meg alkotója, hogy ne legyen a színesfém-tolvajok céltáblája. Az akrilgyantából készült, s a ránézésre bronzra hasonló anyagú mellszobrot Eördög László, a premontrei rend alperjele szentelte meg újra. Bárdy Péter, a Teleki Pál Egyesület titkára beszédében köszönetet mondott mindazoknak, akik az augusztus 3-ai eset után részt vettek a szobor helyreállításában, vagy együttérzésükről biztosították őket.

Dr. Gémesi György polgármester, a Magyar Önkormányzatok Szövetségének elnöke elmondta, szeptemberben kész törvényjavaslatot nyújtanak át a szaktárcának, hogy vissza lehessen szorítani a színesfémlopásokat Magyarországon. A javaslat értelmében a színesfém-kereskedelem állami monopóliummá válna. Kijelentette, mindent megtesznek azért, hogy Gödöllő legforgalmasabb helyein mihamarabb kiépüljön egy biztonsági kamerarendszer.

Varga Zoltán Zsolt szobrász, a Teleki-szobor alkotója ugyanabból a mintából készítette a mostani szobrot, mint az eredetit. Ez ugyan „lopásbiztos”, mert az anyaga nem érték ebben a formában, viszont érzékenyebb a rongálásra. E másolat mindössze 100000 forintos költségből készült, szemben az eredeti bronzszobor 2,5 milliós eszmei értékével. „A mostani szobor nagyon sérülékeny, ezért sem hiszem, hogy az lenne a megoldás a színes-fémlopások visszaszorítására, hogy a köztéri szobrainkat ebből az anyagból készítjük el – mondta Varga Zoltán Zsolt. – Bárkit megkérdezhetünk, szerintem a bronzot, mint szobor alapanyagot, nem lehet semmivel helyettesíteni. Az elkövetkező időszakot egyfajta kísérletnek vélem. Meglátjuk, ennek az alkotásnak hogyan alakul a sorsa.

Fábrí Mihály, a Teleki Pál Egyesület elnöke szerint nagyon meghatározó volt, ahogyan a vasárnapi ünnepségen nagyon sokan együtt emlékeztek. „Csöndes tiltakozás volt ez a vandalizmus ellen” – fogalmazott Fábrí Mihály. – A szobor ledöntése után szinte azonnal virágokat helyeztek el az emberek. A gödöllőiek újra megbizonyították, mennyire össze tudnak fogni egy-egy nemes cél érdekében. A közeljövő terveit közt szerepel, hogy a Teleki Pál téren a szobor és a padok megvilágítást kapnak, majd kiépítik a megfigyelő-kamerákat. Eddig, sajnos, sötétben volt a szobor és a tér. S legkésőbb 2008 novemberére megpróbáljuk visszaállítani a bronzszobrot....

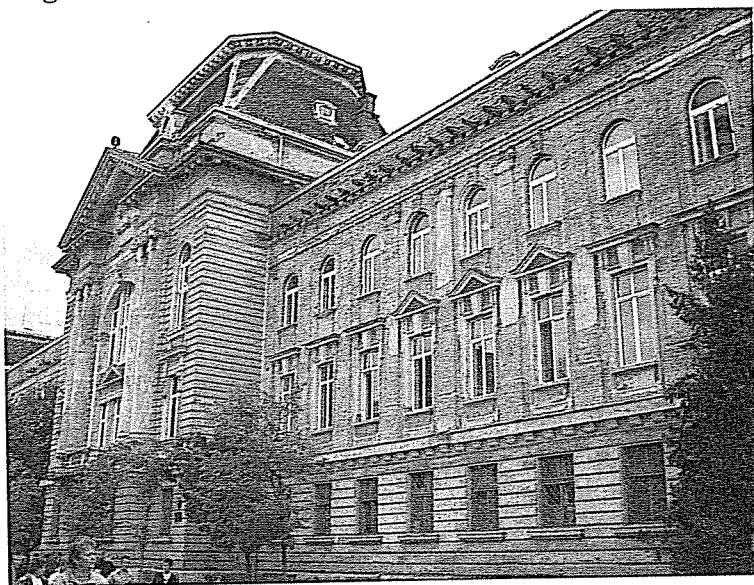
Tatár Attila (gödöllői Szolgálat újság)

„Verecke híres útján jöttem én...”

A *Teleki Egyesület* rendes évi kirándulása az idén Kárpátaljára vezetett. A felfokozott érdeklődést bizonyítja, hogy hárombusznyi kiránduló, mintegy 150 fő, köztük jó néhány pedagógus és öregdiák kelt útra a Török Ignác, illetve a Premontrei Gimnáziumból a szeptemberi egymást követő hétvégéken a sokunk számára csak könyvekből ismert úti célok - Beregszász, Ungvár, Munkács, s persze a Vereckei-hágó - a magyar történelem fontos helyszínei felé. A csoport vezetője mindhárom alkalommal a fáradhatatlan *dr. Fábri Mihály* tanár úr - nekünk drága jó Miska bácsi - volt.

Beregsuránynál léptük át a magyar-ukrán határt. A határon való átjutás a régi, szovjet időket idézte, de a hosszú várakozás nem szegte kedvünket; legalább újra meghallgathattuk Miska bácsi jól ismert, mégis újra és újra nevetésre készítő kirándulós történeteit, adomáit.

A határt elhagyva rövid ideig a vasútvonal mentén vezetett az út. Ha a beregi táj nem is, de a kettős nyomtávú sínek jelezték, idegen felségterületen járunk. Nemsokára megérkeztünk Beregszászra, Kárpátalja leginkább magyarul lakta városába, amely egyúttal Gödöllő testvérvárosa is. Idegenvezetőink, *Horkai Sámuel* önkormányzati képviselő, testvérvárosunk helytörténésze és *Berghauer Sándor* főiskolai előadó végigkísértek bennünket a város nevezetességein, melyek mind-

mind magyar elődeink nyomát őrzik: Kazinczy, Petőfi, Rákóczi, Mikes, Illyés Gyula lába nyomán jártunk. A félig romos, félig újjáépülőben lévő Beregszászi Főiskolán részletes történelmi tájékoztatásban részesültünk a kárpátaljai magyarság múltjáról és jelenéről. Megcsodáltuk az igényesen felújított dísztermet és a könyvritkaságokat is őrző könyvtárat. A főiskola rekonstrukciójához magyar önkormányzatok is hozzájárultak. Köszönetképpen, szép gesztusként az egyes előadótermeket a segítséget nyújtó városokról nevezték el. Örömmel fedeztük fel az egyik táblán Gödöllő nevét is.

A felemáság az egész városra jellemző. Sok helyen építkeznek (gyakran a magyar szemnek idegen színvilágú házakat emelve), de nagyon sok a romos, felújításra váró, valaha szebb napokat megélt épület is, s itt nem elsősorban a szovjetkorszak vaskos realizmusáról árulkodó szürke betonmonstrumokra gondolok. Ezek, ha másra nem is, arra jók, hogy a közelgő (azóta lezajlott) ukrán parlamenti választások óriásplakátjait hordozzák.

Utunk következő állomása a teljes egészében magyarok lakta Csetfalva volt, ahol az egyetlen kivételt a ruszin tanítónő, *Okszana* jelenti, akit ukrán férjével több mint 30 éve helyeztek a faluba, hogy orosz és ukrán nyelvre tanítsa a magyar iskolásokat. Vállalkozása nem járt túl sok sikerrel, viszont ő nagyon jól megtanult magyarul. A csupaszív, mosolygós asszony új otthonra talált a magyarok között, s az itteni kulturális és közösségi élet motorja lett. Az ő példaértékű fáradozása nyomán épült fel a régi, faszindelyes református templom mellett a stílusában odaillő, gyönyörű famunkákban gazdag új, katolikus templom, amely római és görög katolikus szertartások végzésére is alkalmas. Megkapó hévvel és érzékenységgel beszélt Okszana az együvé tartozásról, a megmaradásról, a közös istenhit gátakat lebontó, hidakat építő erejéről. A falunak vitt ajándékainkkal (könyvekkel, ruhákkal, számítógéppel) talán mi is hozzájárultunk egy kicsit ehhez a hídépítéshez. Biztató, hogy az ifjú generáció fogékony erre a gondolkodásra, hajlandó a múltat megőrizve fejlődni, ahogy a református templomgondnok 12 éves fiának meglepő érettséget mutató szavaiból és a versmondó fiú ihletett előadásából is érezhettük. A református templom falán látható Móricz Zsigmond emléktáblája, akit családi szálak fűztek Csetfalvához. Itt volt egy ideig református pap anyai nagyapja, az író édesanyja is itt született. Móricz személyesen is járt Csetfalván: népköltészeti anyagot gyűjtött, nótákat jegyzett fel.

Szállásunk a szomszéd faluban, Benén volt magánháznál, ahol *Szuhán András* polgármester úr vezetésével, nagy vendégszeretettel fogadtak bennünket. A vacsora elmaradhatatlan része volt a töltött káposzta, illetve a borscs, persze csak az étvágycsináló jófajta helyi pálinka után. Mi ötödmagunkkal egy ruszin-magyar házaspár vendégszeretetét élvezhettük, akik élő tanúbizonyságai annak, hogy a nagypolitika nem tudja egymásnak ugrasztani az évszázadok óta békésen egymás mellett élő népeket. Nagy a szegénység, nincs sok munkalehetőség, de a szorgalom és munkakedv megmaradt: a háztájiban megtermett zöldség, gyümölcs, a házi jószág (s újabban a falusi turizmus) szerény megélhetést nyújt az itteni családoknak.

A második napon Kárpátalja legnagyobb városa, Ungvár látnivalói kerültek sorra *Popovics Bélának*, az általunk is meglátogatott munkácsi Szent István Líceum tanárának segítségével, aki a környék talán legszakavatottabb ismerője. A görög katolikus székesegyház és a vár mellett a várhegy déli oldalában a Kárpát-medence egyik legszínvonalasabb szabadtéri néprajzi múzeumát tekinthettük meg. Ezután a közelben álló gerényi görög-katolikus körtemplomot kerestük fel, ahol a 12. századból származó rotunda freskókkal díszített falai a középkor világába repítettek bennünket.

A csoda azonban csak ezután következett. Jó háromórás buszút után jutottunk el a Vereckei-hágóra. A hágó a Máramarosi-havasok és a Keleti-Beszkidék közt biztosítja az áthaladást 839 m magasan, mai szerepe viszont már jelentéktelen. Az 1980-as olimpiára ugyanis új út épült Munkács és Lemberg között, ami elkerüli a hágót. Így ma itt szinte alig van forgalom, főleg a turisták látogatják – egyre többen –, az út is nagyon rossz állapotban van. A hágó előtti utolsó falu neve Verbiás (Verebes), ahol 1703-ban Esze Tamásék várták II. Rákóczi Ferencet, hogy csapatuk élére álljon és vezesse őket. Innen vezet az útszakasz legnehezebb része, mely 6,5 km hosszú. Végig szerpentinben halad és annyira meredek, hogy szinte csak lépésben lehet haladni. De megéri a fáradságot, mivel felérve a magaslatra lenyűgözően szép kép tárul az ember szeme elé. A felhők mögül elő-előbújó nap sugaraiban fürdő hegycsúcsok és szelíd lankák lélegzetelállító látványa talán az egész kirándulás csúcspontja volt mindannyiunk számára. Úgy tekinthettünk körbe, amint azt Árpád vezér tette egykoron, s melyet Feszty Árpád örökített meg a Feszty-körképen.

A félig lerombolt honfoglalási emlékmű megkoszorúzásakor és a Szózat közös eléneklésekor érezhettük: ez a föld itt nemzetünk része, önmagunk egy darabja, s felelősséggel tartozunk érte. Erőt meríthettünk hozzá Béla tanár úr bölcs józanságú, mégis eltökéltséget sugárzó, bizakodó szavaiból.

Már az esti szürkület küszöbén értük el Szolyvát, a sztálinizmus kárpátaljai áldozatainak emlékparkját az egykori lágertemető területén. 1944 őszén a bevonuló szovjet csapatok nyomában érkező belügyi egységek a magyarok és németek által lakott településekről minden 18 és 50 év közötti férfit összehozták az itt kialakított gyűjtőlágerbe. A foglyok közül az embertelen bánásmód, az áldatlan körülmények és járványos betegségek miatt több ezren lelték halálukat. 2004 novemberére, az elhurcolások hatvanadik évfordulójára elkészültek azok a márványtáblák, amelyekre a sztálini lágerekben elpusztult ártatlan áldozatok nevét vésték fel, s amelyek örök mementójául szolgálnak a kárpátaljai magyar holokausztnak. A több mint 12000 személy nevét településenként írták fel.

A hosszú nap során átélt felemelő élmények megoldották a nyelveket, szólásra készítették a lelkeket: a hazafelé zötykölődő busz sötétjében magától értetődő természetességgel csendült fel az ének, az érzelmek kifejezésének legszebb formája.

A vasárnap mindhárom hétvégén szentmisével kezdődött a benei római katolikus hívők közösségével együtt, a velünk utazó *Eördög László*, *Ullmann Péter* és *Balogh Piusz* premontrei atyák celebrálásával. Ezután a falunak szánt ajándékot átadva, s vendéglátóinktól búcsút véve Munkács felé vettük utunkat.

Kárpátalja második legnagyobb városát a Latorca folyó szeli ketté, ahogy a vízállásjelentésből is tudhatjuk. A városhoz közeledve már messziről láttuk a sziklabércen álló munkácsi várat, ami a kárpátaljai várak közül a legimpozánsabb, és a város legismertebb nevezetessége. A tatárjárás után épült, és a magyar történelemben a Rákócziak óta játszik fontos szerepet. I. Rákóczi György 1633-ban szerezte meg. Leghíresebb birtokosa a legendás Zrínyi Ilona volt, aki majd 3 évig védte a várat az ostromló császári csapatok ellen. (A gyermek II. Rákóczi Ferencel együtt ábrázolt szobra a mellékelt fényképen látható.) A vár hadászati szerepének csökkenése után börtön lett, leghíresebb rabja Kazinczy Ferenc volt. Az erődítmény nagy részét mostanra szépen helyreállították. Itt kapott

helyet a néprajzi és természettudományi kiállítás, valamint a képzőművészeti galéria. A várban nemrég Petőfi- és Rákóczi-szobát is berendeztek. Hamarosan felavatják a vár egyik bástyáján sokáig álló, majd lerombolt, s most visszaállított Turul-élművet.

Utoljára még egy rövid séta a városban, Rákóczi és Munkácsy Mihály nyomdokain, aztán indulás haza. Fülünkben még sokáig visszhangzanak kiapadhatatlan energiájú idegenvezetőnk, Béla tanár úr lelkes szavai és a három nap alatt többször is felcsendülő „Boldogasszony Anyánk” helyi hívek által énekelt refrénje: „Kárpátaljáról, édes hazánkról, ne feledkezzél el, szegény magyarokról!” E kirándulás után hogy is tehetnénk...?

Horváth Tímea

12h-s foci, avagy rúgd, amíg bírod!

Egy diákhóbortból hagyománnyá növekvő sportrendezvényt, a 12h-s focit második alkalommal, szeptember 22-én, szombaton rendeztük meg iskolánkban. A magas színvonalú játékot képviselő csapatok 9-től 21-ig, kimerülésig küzdöttek egymással, 2 pályán is folyamatosan.

A hangulat a tetőfokára hágott már kora reggel, a csinos szurkoló lányok jóvoltából. Közülük néhányan finomabbnál finomabb lekváros kenyerekkel is megörvendeztettek. A foci dömpinget az 5.a és a 6.a párharc nyitotta meg. Ezután kiélezett küzdelmeknek, dagadó izmoknak lehettünk szemtanúi. Mindenekelőtt az öreg diákok meccsei voltak példaértékűek, mivel a játékosok elveszett labdát nem ismerve harcoltak minden egyes szituációban, mintha csak az életük múlott volna rajta. Mindemellett vendégül láttuk a Török Ignác Gimnázium és a Református Líceum válogatott foci csapatát is. Előbbitől kikaptunk, míg a Líceumot sikerült megvernünk... A habot a tortán mégis a 11.a (leteszem a lantot), és a 12.b (Bom chicka wah wah) döntője jelentette. Végül is a drámai küzdelmekben hetesekkel vérzett el a 12.b. A csapatokat díjaztuk. A két legjobb bombázó: Illés Ádám (12.a), a hetes rúgó bajnok és Dudás Jankó (12.a), a gólkirály a Decathlon jóvoltából egy-egy labdával is gazdagodott.

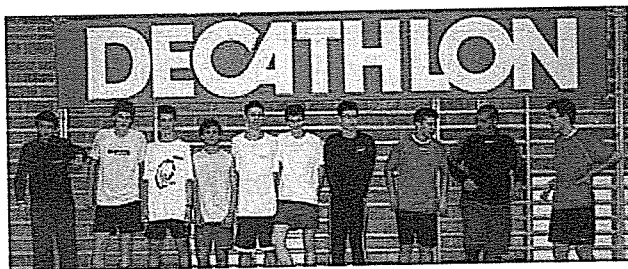
A 12h-s foci sikerrel lezajlott. A csapatok nemcsak nyereményekkel, hanem tapasztalatokkal és élményekkel is gyarapodtak. Reméljük, hogy ez a hagyomány sokáig fennmarad iskolánkban.

Nagycsoport:

- I. 11.a - Letteszem a lantot
- II. 12.b - Bom Chicka Wah Wah
- III. 9.a - Ocean's five

Kiscsoport:

- I. 8.a - Lúzer FC
- II. 8.a - Team Pite
- III. 6.a

*A bajnokságot rendezte
és a cikket szerkesztette: Máthé Botond, Szira Máté, Vértesi András.
A mérkőzéseket felügyelte: Sárdi Erzsébet*

2007. március 6. – Ottó atya halálának 5. évfordulója

Fél évtized telt már el azóta, hogy Fényi Ottó atya, az újraindított gimnázium igazgatója, kormányzó perjel eltávozott közülünk. Egy diák életében hosszúnak tűnik öt év, Ottó atya emléke azonban semmit sem halványodott. Éltesítő erőként épül a gimnázium mindennapjaiba alkotó szerepének jelentősége, köztudatot irányító szelleme, máig ható energiája. Hálás szeretettel gondolunk rá, most különösen.

Fényi Ottó atya az ötvenes években a Kada utcai varrógépüzemben műszerészként dolgozott a nála mintegy 20 évvel fiatalabb Deutsch Gáborral, a Zsidó Egyetem későbbi szertartás-tanárával. Idén márciusban a nyugdíjas egyetemi tanár elfogadta iskolánk felkérését, hogy a Premontrei esték keretében beszámoljon Ottó atyához fűződő hajdani kapcsolatáról, emlékeiről. Hangsúlyt adott e beszélgetésnek a két évforduló – az ötven- és az öt éves – találkozása. Ebből az emlékezésből idézünk most:

Deutsch Gábor, a rabbiképző tanára – emlékei Ottó atyáról:

De aztán eljött 1956. Mivel őt tisztelték az üzemben a legjobban, megválasztották a munkás-tanács elnökévé. És ő nem engedte meg, hogy az indulatok elszabaduljanak... Az a szerencse, hogy Fényi bácsi a munkás-tanácsban volt, különben széthordták volna az egész üzemet... Mondtam neki, hogyha itt valami változás lesz, a papi múltját a fejére fogják olvasni... Így is lett. Ő volt az első, akit elbocsátottak a forradalom leverése után, amikor visszakerült a régi vezetőség.

Az akkori igazgató valóban kirakta Fényi bácsit, de felvette azokat, akiket Csepelről rúgtak ki... Ő ezután a levéltárba került. Én ott maradtam 45 évig. Miután Fényi bácsi elkerült tőlünk, kétszer vagy háromszor találkoztunk a lakásán, a Trombitás utcában. Ő nagyon szerette Ádyt, Mécs Lászlót, Sík Sándort. Tőle kaptam az István királyt és Camus Közönyét is. Kórházban is találkoztam vele, betegeket látogatott a Péterfy Sándor utcában. Később hallottam, hogy iskolát vezet.

Amikor „A varrógép meséje” című könyvemet megírtam, nem az ő nevét használtam, mert tudtam, hogy nagyon szerény ember. „N” bácsit írtam, ami számomra a nemest jelentette. Elküldtem neki, és leveleztünk. Neki ajánlottam a könyvet: „Felejtethetlen munkatársam, Fényi József Ottó emlékére”

Mit lehet ebből tanulni? Azt, hogy az embernek, bárhová állította őt az élet, hivatását mindig hittel kell vállalnia. Madáchra hivatkozva mondta: „kukoricán térdepelve is szépeket fogok álmodni”. És álmai megvalósultak. Akkor, amikor én sem gondoltam, akkor valósultak meg. Amikor az ember már eltemette az álmait. Neki lett igaza. Az ő példája mutatja ezt...

Mit jelent a diákotthon kifejezés iskolánk nevében?

A 2005/2006-os tanévvel indult az egyházzenei képzés a Premiben. Ezzel párhuzamosan megkezdte működését a kollégium is. A leendő egyházzeneészeket az egész országból várjuk, ezért elsősorban az ő elhelyezésük a kollégium célja. Piusz atya, Dunai Zsolt tanár úr és jómagam rugaszkodtunk neki a vadonatúj feladatnak, a diákotthon beindításának. Három tanulóval kezdtük meg a kollégiumi életet a rendházban, mindenkit kényelmesen külön szobában elhelyezve. Igaz, hamar kiderült, hogy az otthoni szigor „csöbréből” kiszabadulva, a kolesz rendjének „vödrébe” kerültek.

A B épület második emeletén, a már néhány éve elkészült, 40 férőhelyes, modern, jól felszerelt, otthonosan berendezett kollégiumot a diákok a következő tanévben már birtokukba vehették. Ebben az évben 3-ról 9 főre növekedett a bentlakók létszáma. A nevelőtanári munkába bekapcsolódtak Pál Zsolt, Ángyán Péter kollégák és Németh Zsuzsó (11.c) édesanyja is (köszönet érte). A fiúk hárman osztoztak egy szobán. A lányok két, illetve háromfős hálókból saját kérésre, egy szobába költöztek. A második félévben beköltözött érettségiző diákunk egyedül lakott. A szobákban mindenkinek saját paravánnal elválasztott hálófülkéje, íróasztala, polcai és szekrényei vannak. A közös helyiség a teakonyha társalgó, ahol lehetőség van társasági életre, étkezésre, tanulásra és számítógép használatra is.

A bentlakók hétköznapijai a kápolnában imával kezdődnek és végződnek. Reggel közös étkezésre és egy kis tanulásra jut idő. Tanítás után 16 óráig van némi szabadidejük és kimenőjük. Utána csaknem két óra a tanulószoba. Innen csak hivatalos órára (pl: zeneóra, edzés) lehet eltávozni. A közös vacsoráig még egy órát iskolai teendővel, tanulással, gyakorlással kell tölteni, de nem feltétlenül a tanulószobán. Az estét társasjáték, foci, házi mozi, közös zenélés színesíti. Bánatunkra a sportcsarnok minden este foglalt, az istállót, a kézilabda pályát, a kondi termet és a zongorákat viszont használhatjuk. Az egyházzeneészeknek igen sok a dolga. A délutáni heti egy vesperás, a zeneóra és gyakorlás mellett gyakran járnak koncerteket hallgatni és adni is. Az előttünk álló tanévre öt új kilencedikes diák merészkedik kö-zénk. Van köztük fiú, lány, egyházzeneész és gimnazista egyaránt. Így tehát mindaddig, amíg férőhely jut, szeretettel várjuk a régi és új gimnazistákat is.

Bobok Endréné, Ilus néni kollégiumi vezetőtanár

Két hét az inkák földjén

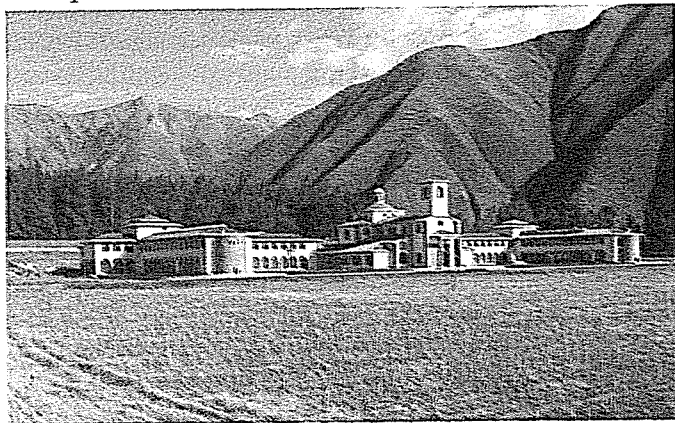
A Harmadik Világ Szegényei Szolgái Mozgalom katolikus misszió elöljárója, Giovanni Salerno atya meghívására negyedmagammal augusztusban, Peruban tölthettem két hetet. A Budapest-Frankfurt-Caracas-Lima hosszú repülőút megtétele után Limában szálltunk meg és a következő napon repültünk 600 km-el tovább Cuscoba, az inka fővárosba, ahol már vártak bennünket ismerőseink a repülőtéren.

Kapcsolatom a misszióval a kilencvenes évek közepén kezdődött. Az „Igen” katolikus lap írt a missziós mozgalomról. Arra kérték az olvasót, hogy ha valaki spanyol nyelvtudásával szívesen segítene, közölje a szerkesztőséggel. Így jutott el nevem és címem Peruba. A misszió vezetője kedves levéllel nyugtázta jelentkezésemet. Tájékoztattott, hogy rövidesen Budapestre érkeznek, és nagyon örülne, ha várnam a repülőtéren és segítenék neki néhány napos magyarországi tartózkodása idején. Így kezdődött ismeretségem Padre Giovanni Salerno szicíliai származású Ágoston-rendi missziós atyával, a mozgalom alapítójával. Kapcsolatunk állandósult, fordítom a mozgalom körleveleit és az atya életrajzi könyvét is.

Padre Giovanni Salerno előzően már járt hazánkban, kapcsolatba került néhány lelkes Esztergomi Ferences Gimnáziumban tanulói fiatallal, akik lengyel közvetítéssel (Częstochowa-i zarándoklat révén) már ismerték a mozgalmat és imacsoportot alakítva lélekben támogatták a misszió munkáját. A mozgalom alapítása Lengyelországban nem sikerült, de az alapító és segítői kitartó erőfeszítése nyomán, Budapesten létrejött a Központ, ahol hátrányos helyzetű fiatalok támogatásával, tanításával, vallásos nevelésével foglalkoznak. A Központ vezetője Szkladányi László mérnök tanár, három segítő fiatallal tevékenykednek. Jelenleg 30 fiatallal foglalkoznak, az anyagi támogatást Giovanni atyáék biztosítják.

A „Misszió az Andokban” c. életrajzi írás (magyar fordítása beszerezhető a budapesti Központban) beszámol arról, hogy Giovanni atya 35 év előtti kezdő missziós munkája idején látva a nyomort, az utcákon kószáló gyermekek kiszolgáltatott életét, a falvakban élő emberek lelki elhagyatottságát elhatározta, hogy mindent megtesz a szegények érdekében, amire ereje futja. Elhatározását emberfeletti küzdelmekkel ugyan, de siker koronázta. Tíz évvel ezelőtt a misszió házai Cusco különböző részein működtek. Már sok segítő kéz, papok, apácák, házaspárok dolgoztak a mozgalomban. Fiatal seminaristák tanultak és tanulnak – ketten magyarok – a spanyolországi Toledoban, hogy a mozgalom papjai legyenek. Növekvő számú perui és külföldi nővér vállalta súlyosan beteg gyermekek szakszerű ápolását.

Időközben nagy építkezések indultak, már csak a segítő házaspárok (8 család) laknak Cuscóban. 30 km-re nyugatra Andahuaylillas közelében felépült az impozáns központi épület és kápolna, a bennlakó fiúk és a lányok otthona, iskoláik, tanműhelyek, pékség, stb. Cuscohoz közelebb a nővérek háza a beteg gyermekeket ápoló helyiségekkel. Mostani ottlétünk alatt két új építkezés alapkövét szentelték fel: a házaspárok leendő lakhelyét és a szemlélődő paptestvérek házának alapját. A központi épület és a

kápolna felszentelése augusztus 24-én volt, a következő napon szenteltek fel egy fiatal franciát a mozgalom papjává, családjá és rokonsága jelenlétében, és diakónussá szintén franciát, perui, spanyol, olasz püspökök részvételével.

Ezekre a jelentős eseményekre kaptunk mi is meghívást a külföldi vendégekkel együtt. A fényképen a mozgalom új központi épülete látható a kápolnával, festői környezetben, magas, jellegzetes dombokkal körülvéve. Nem láthatók a hatalmas területen máshol felépített épületek. A misszió teljes létszáma eléri az 500 főt.

A II. János Pál pápa által jóváhagyott mozgalom karizmája a folyamatos megtérés. Giovanni atya szerint azok a papok, nővérek, segítő házaspárok és testvérek képesek igazán a szegények szolgálatára állni, akik az életszentségre törekszenek. Nem elég szociálisan szolgálni, a mozgalom nem karitatív munkacsoport, a szegényekben Krisztus szenvedő arcát kell látni, a lelkiek megalapozása mindennél előbbre való. A mozgalom tagjainak vallásos élete példászerű, napi szentmise, egyórás szentségimádás koraeste, rózsafüzér, reggel és este zsolozsma, vesperás. A misszió szemlélődő papjai (jelenleg hárman) kertészkedve szigorú monasztikus életet élnek Isten dicsőségére és engesztelésére. A szinte káprázatos fejlődés anyagi alapja a jószívű, sokszor rendszeres és máskor teljesen váratlan adakozás, főként Olaszországból, Svájcából, Spanyolországból, Észak Amerikából. A mozgalom kiimádkozza az Isteni Gondviselés segítségét, ennek tapasztalhattuk csodaszerű jeleit az inkák földjén.

/ Polcz Iván /

MAGYAR BEATRIX, DAUPHINÉ-I HERCEGNÉ

Romans helység Grenoble és Valence között van az Isère folyó északi partján. Régi történelmi város és egyben - a XXI. század küszöbéig - a francia cipőipar központja volt. Itt van Franciaország leggazdagabb cipőmúzeuma. A városban sétálva az ember rábukkan egy "Magyar Beatrix utcá"-ra, melynek felirata arról tudósítja az arra járókat, hogy ő II. Humbert, utolsó független Dauphiné-i herceg anyja volt. Ha bemegy a szent Bernát székesegyház oldalkápolnájába, egy feliratot olvashat, mely szerint Magyar Beatrix szent hírében halt meg. Ha meglátogatja a szent Miklós templomot, mely egyébként 1986 óta az örmény apostoli egyházé, Magyar Beatrix sírkövével találkozik a kórus bejáratánál.

Vajon ki volt ez a Magyar Beatrix?

A nápolyi Anjou családhoz tartozó Martell Károly magyar trónkövetelő és Habsburg Clemencia elsőszülött leánya, tehát Magyar Mária nápolyi özvegykirályné unokája volt. 1285-ben született. Mellesleg jegyezzük meg, hogy hűgát, Magyar Clemenciát, X. Lajos francia király vette nőül, és hogy öccse Károly Róbert magyar király lett. Férjhez ment Jean de La Tour du Pin, Dauphiné trónörököséhez 1296-ban, amikor még csak tizenegy éves volt. 1309-ben, miután I. Humbert lemondott a trónról, férje II. János néven felvette a hercegi koronát és vele egyetemben Beatrix is. Noha elméletileg Dauphiné a német római birodalom csatlósállama volt, majdnem teljes függetlenséget élvezett, hiszen túl messze volt a császár, hogy hatást tudjon gyakorolni vazallusára. Területe be volt ékelve északon a savoiai, délen a provençe-i grófságok közé. Nyugaton a Rhone határolta, Lyon és Avignon között, keleten az Alpok csúcsáig terjedt. Politikailag, mióta Szép Fülöp Lyon városát bekebelezte uradalmába, II. János érdekből és szimpátiából egyaránt inkább a francia királyhoz húzott, annyira hogy trónra léptekor "elfelejtette" hűbéresküjét letenni. A császárnak, úgy látszik, más dolga volt, mert nem is tiltakozott.

II. János és Magyar Beatrix uralkodása idején a dauphiné-i hercegség fénykorát élte. Beauvoir-ban, az Isère fölött egy meredek sziklafalon volt a palotájuk. A mostani romokból ítélve nagyon nehezen lehet elképzelni milyen hatalmas erőd volt: Vastag falak és tornyok vették körül a pompás rezidencia díszépületeit, amelyekben sokkal élénkebb volt az élet, mint a francia király párizsi palotájában. Színészek, zenészek, költők, bölcselők társaságában töltötte az időt az uralkodó pár. A Delfin (Dauphiné uralkodója) komoly szerepet játszott a diplomácia sakktábláján, annyira, hogy amikor Szép Fülöp elhatározta, hogy megszünteti a Templomos rendet, megtárgyalta ugyan az ügyet a pápával, de II. Jánossal is, és a kárhozató zsinatot sem Párizsban, sem Avignonban, hanem a dauphiné-i Vienne városában tartotta.

János és Beatrix házasságából három gyerek született: egy leány és két fiú: Guigues és Humbert. Harmadik gyereke születése után Beatrix özvegyen maradt, mert a férje váratlanul meghalt a pápai államban, Avignon mellett, 1319. március 4-én, harmincnyolc éves korában. A Grenoble-beli szent András templom kriptájában temették el a többi Delfin mellett. VIII. Guigues (tulajdonképpen Guy-Hugues, Gidó-Hugó) Hosszú Fülöp francia király Izabella nevű harmadik leányát vette feleségül 1323-ban, de a házasság meddő maradt, úgyhogy amikor 1333-ban, tizennégy évi uralkodás után, egy ostromló hadsereg élén halálosan megsebesült, öccse Humbert átvette a hercegi koronát.

Humbert rettentően pazarló volt. Beauvoir-i kastélyát az új stílus szerint teljesen átalakította, berendezése és udvartartása fényűző volt. Körülötte nem kevesebb, mint kétezer ember nyüzsgött és pénzt költött. Felesleges luxuskiadásokkal tönkretette kincstárát. Ez az állapot nem tarthatott örökké. Egy napon csődöt mondott. Ekkor jelentkezett VI. Fülöp francia király. Pénzt ígért, amennyiben egyenes utód hiányában lemond a hercegi koronáról, és hajlandónak mutatkozik Franciaországnak átadni államát. Ezért cserében a francia király kifizette adósságait, több mint 200000 aranyforintot.

1349. március 30-án, Romans várában, ünnepélyes keretek között, Magyar Beatrix jelenlétében, aki ez alkalommal az apáca ruhát elcserélte a hercegnői mókuszprémmel ékesített bíborpalástért és a gyémántdiadémért, aláírták a voltaképpen eladási szerződést, mely azt feltételezte, hogy Dauphiné ezentúl a francia király elsőszülött fia hűbéri birtoka lesz. Aztán a megfosztott Delfin bűnhődésként felvette a domonkosrendi szerzetesek csuháját, és a párizsi Szent Jakab zárdában fejezte be életét. E kivételes esemény emlékéért örökíti meg egy tábla a párizsi Panthéon melletti Soufflot utcában, ahol valamikor a dominikánusok rendháza emelkedett.

És közben mi lett Magyar Beatrixal?

Férje halála után egy ciszterci zárdába vonult. Később az általa alapított Saint-Just-en-Royans-i kolostor apátnője lett. Alamizsnát osztogatott és személyes vagyonát adományozta az egyháznak. Minden világi örömről lemondva, egészen ráadta magát a vallásra, annyira; hogy amikor végsőt lehel 1354-ben, a vele együtt élő apácák és a gyóntatópapja esküdtek, hogy valóságos szentté vált.

Bernard LE CALLOC'H

Porzsolt Ferenc: Falanszter Konviktus 2000-ben

Élete alkonyán a legtöbb ember rendezni szeretné azon hagyatékát, amelyet utódaira szándékozik hagyni. Ennek kapcsán jól emlékszem édesapám és később apósom tevékenységeire, amidőn bölcs mérlegeléssel – szinte az utolsó ítélet aktusához hasonlóan – rendezkedtek: balra kerültek azok az irományok, fényképek és egyéb emlékek, melyekből az utódok már vajmi kevés tudomással bírtak. Nem így a jobb oldaliak, amelyek, mint emlékképek az utódok részére fennmaradtak!

Ilyen aktus közben került a kezembe egy „Alvilág” feliratú melléklete annak a rövid életű diákújságnak, amelyet az 1938. évben az én osztályom, mint hetedikes gimnazisták „Fehéren és Kéken” címmel jelentettek meg. Ebben a mellékletben jelent meg, és 1939 húsvétján osztálytársaim színpadon is eljátszották a „Falanszter Konviktus” c. pamfletet, amelyet Madách: Az Ember Tragédiájának kiegészítéseképpen, a konviktusi élet persziflázsaként írtam meg.

Most, 67 év távlatából érdeklődéssel olvastam el, azon célzattal, hogy a sihederkori váteszi képességeim vajon a 2000-es években mennyire váltak valóra? Mennyire igazolódtak be Charles Fourier-nek a falanszterre vonatkozó utópista tervei, azaz, az egyéniséget elnyomó, merev, gépies társadalmi berendezkedés. Az írásban említett távolbalató gép megjelenése és térhódítása napjainkra a televízióval és a különféle képernyőkkel teljes mértékben bekövetkezett. Még nem vált be a bonyolult és sok időt igénylő klasszikus táplálkozás kiiktatása az egyszerű és gyors pasztilla-evéssel! De ami késik, az nem múlik! Mindenesetre a pasztilla még ízben és illatban nem pótolja, pl. az ínycsiklandó pörkölt ízét és illatát, de – ha így haladunk – nem sokára az ízesített pasztillák fogyasztásakor a megfelelő illatokat spray formában fogják helyettesíteni!

Most kicsit rövidítve közöljük Porzsolt Ferenc akkori írását.

Ádám már teljesen kétségbe van esve, amikor Luciferhez fordul, hogy mutasson számára valami vigasztalót. Lucifer figyelmezteti, hogy minden ember élete szenvedés, de talán a boldog ifjúság körében enyhülést talál. A függöny szétnyílik: előtűnik egy falanszter-konviktus képe.

Minden gépiesen megy. A diákokon számok, gázálarc a nyakukban. Gép bűgására cselekszenek, mindent a távolbalátón irányítanak. A diákok bűgásra kicserélik könyveiket, majd visszakönyökölnék. Kis szünet után felállás, séta. A diákok a metronóm ütése szerint megindulnak. Két kör után helyükre mennek, és bűgásra leülnek. Távolbalató: „A séta véget ért, vacsora következik! Ma esti vacsoránk malacpörkölt pasztilla! Tessék lenyelni!” A fiúk lenyelik. Távolbalató: „Játék következik!” A diákok egy labdát adogatnak taktusra egymásnak tovább. Távolbalató: „Állj! Lefekvéshez indulj! Három mély lélegzetet venni! Most reggelig kikapcsoljuk az oxigént. Jó éjt!”

[Az eredetiben itt az egyik fiú nagyot sóhajt és visszaemlékszik nagyapja diákéveiről szóló elbeszéléseire, aki boldog volt az intézetben. Lucifer megidézi a Nagyapa szellemét, aki bevallja, hogy akkor is volt rossz étel, mint a kemény malacpörkölt és a kocsonya, ezeket pótolja a pasztilla.]

Reggel a távolbalató megszólal: „Jó reggelt! Felkelni! Gázálarcot levetni! Reggeli torna: egykettő-három! Úgy, most stúdium következik!” Megindulnak körbe, egy kör után a helyükre érve leülnek. Távolbalató: „Az iskolából jelentik, hogy torna helyett német lesz!” A fiúk feljajdulnak.

Ádám: Lucifer! Hát ez lenne a boldogság hazája?

Itt találjon vérző szívem enyhülést?

Az Egyiptomban élő rabszolgáknak

Nem volt életük ennyi szenvedés!!!

Gonosz Sátán! Célodat elérted,

Beteg lelkem a szerencsétlen látvány

Végleg elnémította. Győztél hát!

De most már távozz tőlem! Hagyj engem

Csendes magányomban semmiségbe veszni! *(Lucifer kisomfordál.)*

Ádám *(a diákok felé fordulva):*

Boldogtalan ifjak! Hozzátok szólok!

Nélkülözés ne bántsa lelketek!

Mert van még boldogság a földön is,

Mely számomra végleg elveszett.

De tinektek remélni kell

S az érettségin túl eléritek!

Porzsolt Ferenc

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 35. sz. kiegészítése és változások
2007. április 1-jétől 2007. október 15-ig (lapzártáig).

- **Elhunytak:** Dr. Révay Ferenc Frigyes (1932. évf, megh. 2007. 07. 19, Bp.), Dragsits Árpád (1939. évf, megh. 2007. 03. 21, Bp.), Quirico Domonkos (1942. évf, megh. 2007. 05. 22, Balatonalmádi temető), Csáky György (1944. évf, megh. 2006-ban, Kanada), Waldbott László (1947. évf, megh. 2006. 09. 25, Kanada), Jáky Kálmánné (1948. évf. házastárs, megh. 2007-ben, Gödöllő), Hegedűs Kálmán (1949. évf, megh. 2007. 07, Szombathely), Fűrész István (évf. kív, megh. 2007. 06. 30, Bp.), Dr. Simon József (Rozsnyói öregdiák, megh. 2007. 09, Putnoki temető)

- **Változások bejelentése:**

A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését (Egyesülettel, évf. felelőssel). A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy a temetésen búcsút vehessünk.

- **Tagdíj és befizetések:** A 2007. évi tagdíj 1000 Ft. Akinek ez az összeg sok, jelezze Egyesületünkkel, hogy tagdíjmentesként kezelhessük. Néhány tagtársunk - bizonyára elfelejtve - évek óta nem fizetett tagdíjat. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés így előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. A Posta az Egyesület felé kezelési díjat számol fel, az OTP nem! Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazlátogatóval küldjék el a tagdíjat és egyéb befizetésüket. Átutalás is lehetséges, ha bankszámlával rendelkező iskolatársunk nevére küldik.

- **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) vagy tagsági **jelentkezési lapot** az Egyesület küld az ezt igénylőnek. Alapítványi csekket kérésre küldünk! Az Alapítvány a befizetésről jövő év elején igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: 18672239-1-13.

• **Kérés: Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a 4. Emlékkönyv és a körlevelek kiadását és szétküldését, rászorulókat segítyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!**

- **Emlékkönyv:** 4. *Emlékkönyvünk kiadás előtt áll. Akinek még vannak tanárokkal, diákokkal kapcsolatos emlékei, kérjük, küldje el az Egyesület vagy Mayer László címére.*

- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki még nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiák-közösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

- **Programok:** - Szent Norbert ünnep Gödöllőn 2008. június 7-én.
- Kirándulások: 2008. évi tavaszi körlevél fogja tartalmazni.

- **Jubiláló évfolyamok:** 1938, 1943, 1948, 2003. Találkozunk Gödöllőn, június 7-én!

- **Könyvvásárlási lehetőség:** A közelmúltban megjelent Mécs László kötet és a Szondy Klári könyv darabonként 1000 Ft-ért megvásárolható Gödöllőn! A 3. Emlékkönyvből (kétkötetes) is vannak még példányok, a két kötet ugyancsak 1000 Ft-ért kapható.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: dunai@mail.prem.hu)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

Dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@freestart.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varady-brenner@tvnetwork.hu)

LEVÉL KASSÁRÓL.

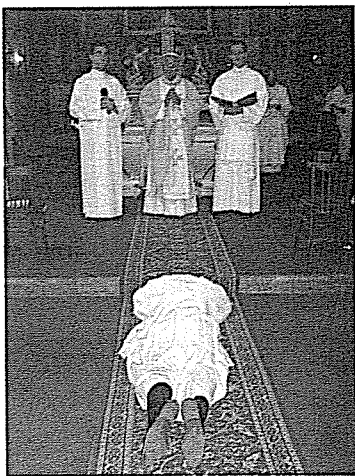
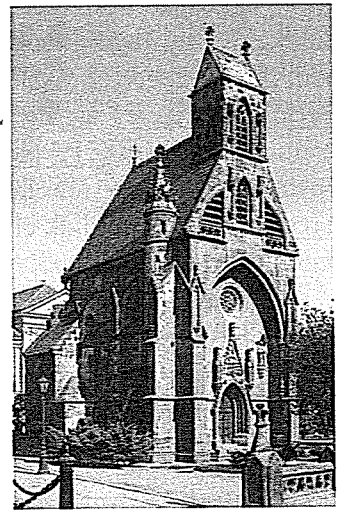

Szépen indult a tavasz a Bodrog-közben: a gyönyörű lomberdők, mint óriási virágcsokor, övezték a leleszi monostor felé vezető utat. Nagy ünnepre készült az egész vidék ezen a szombaton, 2007. április 14-én. Bartal Károly Tamás O. Praem. jászóvári apát úr kezdeményezésére elkészült a Kálvária befejező állomása: a Feltámadás kápolnája, melynek felszentelésére most került sor. Felemelő, bensőséges keresztúti ájtatossággal kezdődött az ünnepség, majd a kápolna felszentelése következett, és szabadtéri szentmisével fejeződött be a felejthetetlen ünnep. A Feltámadás kápolnája jelképe a premontrei rend sorsának is: a sok romboló időszak után mindig képes volt újra talpra állni. Most is tanúi vagyunk ennek: a monostorban az ősi értékek megmentése folyik, a monostoron kívül pedig új érték keletkezett a jelen és jövő számára.

Tavaszunk kiemelkedő ünnepe minden évben az öregdiák találkozó, melyet XVII-ik alkalommal rendeztünk meg várakozásunkat felülmúló részvétellel. Az időjárás is kedvező volt számunkra: enyhült a nagy hőség és derűs, kellemes időben járhattuk végig városunk műemlékeit. Sétánkat a felújított Szent Mihály kápolna megtekintésével kezdtük, mely több mint 50 évig a közönség számára zárva volt romos állapota miatt. A múlt évben hosszas restaurálás után szentelték fel és lett „élő” kápolna. Fiatalságunk emlékei fűződnek hozzá, és így nagy örömünkre szolgált, hogy újra láthattuk gyönyörű freskóit és kincseit. Megnéztük a városban lévő többi Szent Erzsébet emléket is.

Ünnepi gyűlésünket ezúttal a premontrei templomban tartottuk. Tamás apát úr megható bevezető beszédével kezdődött, melyet Joachim atya előadása követett: beszámolt a talált történelmi emlékekről és közöttük a volt premontrei főgimnázium millenniumi és az újabb, 1938-ban kapott gimnáziumi zászlók rúdjaíróiról. Mindezekről kiállítást is szervezett a sekrestyében, melyet nagy érdeklődéssel és elismeréssel néztek végig a jelenlévők.

Másnap, vasárnap szentmisével folytatódott találkozónk, melynek főcelebránsa Tamás apát úr volt. A szentmise keretében szentelte meg a két feldíszített történelmi zászlórudat, s velük együtt az újonnan restaurált templomi berendezéseket is. Felemelő érzés volt látni az eltűntnek hitt rudakat, melyek – jelképként – megfeszítva az anyag-résztől, és szegecsektől, a történelmi értékek megmaradásának tanúi.

Augusztus 25-én nagy öröm ért minket. Megboldogult volt diák-társunk, dr. Szakács György fia, Richárd, örökfogadalmat tett. A szertartást, melyen új novíciusaink is részt vettek, az Apát úr mutatta be. Hálát adunk a jó Istennek, hogy sorainkból új tagja van a rendnek.

A Bodrogközzel kezdtük beszámolóinkat, és ugyanígy végezzük. Szent Erzsébet évében két, e vidékről származó novícius kezdte tanulmányait a kassai szemináriumban: Takács István Gilbert és Ilko Zoltán Kristóf. Jászóvárott készültek a felvételi vizsgára,

melyet jól abszolváltak. Kérjük rájuk is a jó Isten áldását. A Veni Sancte-t szept. 2-án mutatta be Joachim atya a már örökfogadalmas Richárd és a két novícius testvérrel.

Czima György